

Fundació
Rafael Campalans

MEMÒRIA D'ACTIVITATS
2012

1. Arxiu Històric del Socialisme Català	5
2. Conferències i Jornades	7
Activitats en el marc de col·laboració amb la FEPS	7
Activitats en el marc de col·laboració amb la Fundació IDEAS	26
Activitats en el marc de col·laboració amb la F. Catalunya Europa	27
Activitats en el marc de col·laboració amb la F. Friedrich Ebert	30
Activitats en el marc de col·laboració amb la FIOP	34
Activitats en el marc de col·laboració amb la secretaria de pol. europea del PSC	36
Activitats amb el <i>think tank</i> TASC	37
Jornada “Autogovern, federalisme i dret a decidir. Els casos d’Escòcia i el Quebec”	39
3. Grups de treball i espais de debat	44
4. Programa de cooperació política mediterrània	49
5. Publicacions	62
6. Comunicació i difusió	72

1. ARXIU HISTÒRIC DEL SOCIALISME CATALÀ

L'Arxiu Històric està reconegut oficialment per la xarxa d'arxius de Catalunya, té una sala i horari de consulta, i forma part de la IALHI, l'Associació Internacional d'Institucions sobre la Història del Moviment Obrer.

1.1 EL BUTLLETÍ DE L'ARXIU HISTÒRIC

Edició del número 22 de la col·lecció Butlletí de l'Arxiu Històric

El butlletí del mes de juny tenia com a tema principal el 30 aniversari del III Congrés del PSC a Castelldefels. A finals de maig de 1982 es va celebrar aquest congrés amb el lema "Mirant Endavant", el qual és considerat com el que realment va marcar la sòlida unitat dels socialistes. També per primera vegada es va introduir la "quota femenina", fet que va ser pioner entre els partits polítics a Espanya. Dediquem la portada i la segona pàgina a recordar aquest esdeveniment amb una selecció de fotografies significatives i la reproducció de la portada dels Estatuts. També dediquem un espai a l'edició de dos llibres de José Antonio González Casanova. D'una banda a *La meva gent d'esquerra* i la seva presentació, que va comptar amb la presència d'**Isidre Molas** i d'**Antoni Comín**, a més del propi autor, i per una altra a *Fulgor i ombres del socialisme a Espanya*. Articles 1970-2010 que va ser presentat per Joan Tàpia i Joan Ramon Riera.

Pel que fa a la contraportada donàvem notícia de quatre novetats editorials: Mirades, paraules i empremtes. Memòries d'un intel·lectual en acció, de **Josep Maria Vegara**; L'amic alemany. L'SPD i el PSOE de la dictadura a la democràcia, d'**Antonio Muñoz Sánchez**; La reraguarda a Catalunya, 1936-1937 de **José Luis Martín Ramos** i L'herència del PSAN de **Roger Buch**. La secció L'Hemeroteca està dedicada a la revista Acció Comunista, editada per la Federació Exterior del Front d'Alliberament Popular (FLP).

Finalment dir que el Full Suplement venia signat per **Lluís Maria de Puig**, que presenta la detallada biografia d'un socialista clàssic, Enric Adroher "Gironella".

1.2 L'ARXIU D'HISTÒRIA ORAL DEL SOCIALISME CATALÀ

Continuant amb aquest projecte començat fa temps durant els primers cinc mesos del 2012, vam portar a terme l'ampliació de l'arxiu amb l'enregistrament audiovisual de les entrevistes a les següents persones: **Jaume Bertran, Meritxell Josa, Jaume Casanovas, Jordi Estivill i Joan Font**; tots militants destacats del període de la clandestinitat. Per als propers mesos tenim previst ampliar aquest fons documental amb noves incorporacions, tot seguint amb la voluntat de construir un arxiu de veus que permeti la conservació del testimoni dels activistes polítics del temps històric que ens ocupa.

1.3 EL DICIONARI BIOGRÀFIC ON-LINE

A dia d'avui tenim encarregats els següents treballs per incloure dins d'aquest diccionari, part fonamental de la pàgina web de l'Arxiu Històric. Aquesta eina de treball permet als investigadors poder recuperar la memòria d'una selecció de protagonistes de la història del socialisme a Catalunya:

- Jaume Comas, l'historiador Josep Puig
- Castanys, "Negre de Tàrrrega", el professor de la UAB David Ballester
- Enric Adroher "Gironella" (versió curta) i Antònia Adroher, a Lluís Maria de Puig
- Estanislau Puiz Ponseti, l'historiador Ramon Alquézar
- Joan Rocafort, a M. Salicrú
- Gabriel Alomar, a Joaquim Coll
- Joan Reventós, l'historiador Joan Fuster
- Andreu Nin, a l'historiador Pelai Pagès
- Josep Maria Triginer i Marià Martínez Cuenca, al professor de la UAB David Ballester
- Jaume Magre, al professor de la Universitat de Lleida Jaume Barrull
- Jordi Solé Tura, al Dr Isidre Molas
- Jodi Garcia Petit, pendent de realitzar per la redacció
- Joan Comorera, Josep Verd Llogaret, Raimon Obiols i Pasqual Maragall queden pendents d'assignació

2. CONFERÈNCIES I JORNADES

La Fundació Rafael Campalans col·labora des de fa anys amb fundacions progressistes del conjunt de la Unió Europea. En concret, treballa activament amb la Fundació Europea d'Estudis Progressistes (FEPS), amb la Fundació Friedrich Ebert Stiftung (oficina a Madrid), amb Policy Network, i en especial amb la Fundació IDEAS o la Fundació Catalunya-Europa.

2.1 Activitats en el marc de col·laboració amb la Fundació Europea d'Estudis Progressistes (FEPS)

La Fundació Rafael Campalans ha organitzat enguany dos seminaris amb la Fundació Europea d'Estudis Progressistes (FEPS), una fundació progressista europea que pretén acostar els ciutadans a la Unió Europea a les seves institucions, i impulsar i contribuir als debats de les fundacions nacionals des d'una perspectiva europea, i de la qual som fundació membre i hi col·laborem des de l'any 2010. En primer lloc, un seminari sobre com articular una nova majoria social de la socialdemocràcia europea i proposar polítiques dirigides a guanyar el suport d'aquesta majoria, i que vam titular titulat "Construint una nova majoria progressista", u in altre sobre "La governança econòmica a la Unió Europea: hi ha una alternativa a l'austeritat per sortir de la crisi?" per analitzar la crisi de l'euro i proposar alternatives econòmiques a nivell europeu, des d'una perspectiva progressista.

NEXT LEFT: CONSTRUINT UNA NOVA MAJORIA PROGRESSISTA

La Fundació Rafael Campalans, juntament amb la Fundació Europea d'Estudis Progressistes (FEPS), va organitzar un seminari en el marc del programa de la FEPS anomenat *Next Left*, per analitzar la nova majoria social de la socialdemocràcia europea i proposar polítiques dirigides a guanyar el suport d'aquesta majoria.

El seminari, titulat "Construint una nova majoria progressista", es va celebrar el 20 d'abril de 2012, al FAD (Foment de les Arts Decoratives, plaça dels Àngels 5-6), de 9 a 17.30 h., i s'organitzà entorn a tres taules:

(1) "Organitzar, mobilitzar i legitimar - els reptes contemporanis de la democràcia representativa", per debatre sobre els nous reptes de la socialdemocràcia en la seva acció política;

(2) "El sentit de la política en un context de crisi", per analitzar els efectes polítics de la crisi financera i econòmica global, amb la participació de l'excanceller austríac, **Alfred Gusenbauer**, i del diputat i exministre, **Ramón Jáuregui**.

(3) I "Què esperen les noves generacions de la socialdemocràcia? Hi ha demanda però falta oferta?", per identificar les noves demandes polítiques dels grups socials emergents.

D'acord amb aquest programa, vam convidar a experts i responsables polítics de diferents països europeus per participar en cadascun d'aquests debats, com Oriol Bartomeus, analista polític i responsable de l'Observatori Electoral de la FRC; Andrew Harrop, secretari general de la Fabian Society, Alfred Gusenbauer, president del Programa Next Left de la FEPS I ex canceller austríac; Ramón Jáuregui, diputat al Congrés, ex ministre i diputat al Parlament Europeu; Carme Colomina, periodista del diari ARA; Ignacio Urquizu, professor de Sociologia a la universitat Complutense de Madrid; Rocio Martínez-Sampere, diputada al Parlament de Catalunya i responsable d'Economia del PSC; Katrine Kielos, editora del setmanari *Aftonbladet* (Suècia); o Marianna Madia, diputada a la Cambra Italiana.

Contingut del debat

El seminari va ser inaugurat per **Ania Skrzypek**, investigadora sènior de la FEPS, i **Miquel Iceta**, president de la Fundació Rafael Campalans, que va alertar de la dificultat de construir una nova majoria progressista, i va recordar que "només esperant el desgast del govern no n'hi ha prou". Per a Iceta, "cal una estratègia real per impulsar uns determinats canvis en tots els nivells, i per fer-ho, ens cal una aliança social forta".

Durant el matí es van organitzar dues taules. La primera va ser introduïda per **Miquel Iceta**, "Organitzar, mobilitzar i legitimar - els reptes contemporanis de la democràcia representativa", i va comptar amb la intervenció inicial d'**Oriol Bartomeus**, l'analista polític

i responsable de l'Observatori de la Fundació, que va evidenciar que "som en una societat que viu en la immediatesa: una societat accelerada, amb un present continu, i on es fa difícil pensar en un futur, i on les connexions entre passat, present i futur s'han trencat". Segons Bartomeus, "aquest esmicolament en el temps i en l'espai ha rebentat el bé comú: no hi ha noció de bé comú i no hi ha noció de jerarquia", cosa que ha provocat que "en l'àgora, en l'espai públic, qui crida més és qui guanya". Bartomeus, molt crític en la seva intervenció, es va lamentar que "la política s'havia tornat irrellevant, s'havia convertit en retòrica", i va apostar per "recuperar la política", que vol dir "fer que sigui útil per a la gent, entendre que l'escenari ha canviat, i deixar d'adaptar-se per passar a liderar", alhora que "empoderar la ciutadania".

Per la seva banda, **Ania Skrzypek** també va estar crítica amb el paper que han jugat els partits fins ara, ja que "el dret que tenen els militants és, amb prou feines, el de rebre un newsletter informatiu de tant en tant i resultar útils en les campanyes". Alhora, Skrzypek va reclamar mecanismes per mobilitzar la ciutadania, avisant també que "les primàries no són un camí automàtic per aconseguir mobilitzar i interessar la societat en un projecte polític".

Per últim, el secretari general de la *Fabian Society*, **Andrew Harrop** es va centrar en el cas del laborisme britànic per exemplificar una "hostilitat real de la ciutadania cap a la política, en què els escàndols polítics com la corrupció no ajuden gens", o "la idea del "tots són iguals s'ha estès". Harrop va apuntar que "entre 1997 i 2010 el laborisme va perdre cinc milions de vots, perquè "no va entendre que el vot tradicional de classe ha canviat, i no s'ha aconseguit tenir un lideratge carismàtic fort".

La segona taula, que duia el títol "**El sentit de la política en un context de crisi**", i va ser moderada per **Carme Colomina**, periodista i col·laboradora del diari ARA, va servir per analitzar els efectes polítics de la crisi financera i econòmica global, amb la participació de l'excanceller austríac, **Alfred Gusenbauer**, que va recordar que "tot i que els efectes polítics de la crisi són globals i no només europeus, es requereixen respostes diferents a cada país". En qualsevol cas, però, Gusenbauer va deixar clar que "la sortida a la crisi només pot ser política", i en aquest sentit "no podem simplement esperar

que el pèndol torni a estar al nostre bàndol". Per a l'excanceller austríac, "cal trobar nous mecanismes de millora de les relacions amb la ciutadania", i recuperar la seva confiança. Per a Gusenbauer, la qüestió és clara: "o Europa va cap a una unió política real o es desintegra: és impossible mantenir l' statu quo actual".

El diputat i exministre **Ramón Jáuregui**, va alertat que "tenim un problema greu amb la democràcia, donat que cada cop es dona més una disputa entre tecnocràcia i política". En aquest sentit, Jáuregui va remarcar que "cal millorar la qualitat de la nostra democràcia, tot dinamitzant les relacions amb la societat, demanant un debat parlamentari real i uns millors partits". D'altra banda, Jáuregui va considerar que "l'esquerra ha de fer compatible el creixement amb la competitivitat i la cohesió social", perquè la ciutadania continua creient que la dreta és qui millor assegura el creixement econòmic. L'exministre va concloure que "els problemes reals reclamen respostes globals, però també organitzacions globals que gestionin els béns públics", i per fer-ho "l'esquerra haurà d'obrir-se i consolidar noves aliances".

Va tancar aquesta taula el primer secretari del PSC, **Pere Navarro**, que va assegurar que, davant aquest model que s'està implant amb l'excusa de la crisi "des de l'esquerra hem de reivindicar el servei públic, però també hem de reivindicar els serveis públics ben administrats. No podem permetre que la dreta s'apropriï de la paraula austeritat, l'hem de tenir molt al centre del nostre discurs". D'altra banda, Navarro va apuntar que "hem de fer una transició generacional. Hem de construir una alternativa que garanteixi un futur a la gent jove, no podem tenir una gent jove que tingui por i no tingui confiança en els partits polítics, particularment els de l'esquerra. Cal un discurs molt clar amb unes propostes molt clares adreçades a través dels joves per a tota la societat".

La tercera taula del seminari, "**Què esperen les noves generacions de la socialdemocràcia? Hi ha demanda però falta oferta?**", ha estat moderada pel director de la Fundació, **Albert Aixalà**, i que ha servit per identificar les noves demandes polítiques dels grups socials emergents. **Rocío Martínez-Sampere**, secretària de l'Àrea d'Economia del PSC i portaveu del Grup Socialista al Parlament de Catalunya, va lamentar que "estem centrant el nostre discurs en resistir i no en conquerir", i "ens equivoquem si veiem el futur com una amenaça i no pas com una oportunitat, que és el que és". Per altra banda, i fent esment al debat sobre copagament, Martínez-Sampere va alertar que "qui està en major risc social són els fills de mares solteres, les famílies monoparentals, i no els pensionistes, com se sol dir sempre". La diputada socialista ha conclòs que "avui més que

mai correm el risc que si la política es retira de l'espai públic, altres forces antipolítiques n'ocuparan l'espai".

Marianna Madia, diputada a la *Camera dei Deputati* (parlament italià) va remarcar que "Europa és un espai cansat, poc acollidor, endeutat, vell i desigual", i això d'alguna manera, fa que "s'obri la porta a la no-democràcia". Segons la diputada italiana, "és imprescindible construir una nova Europa, més democràtica i incloent", i per fer-ho calen polítiques per al medi ambient, el desenvolupament científic; la promoció de la cultura com a premissa per a la igualtat, i la lluita contra l'atur. En aquesta mateixa línia es va manifestat **Katrine Kleios**, editora del diari suec *Aftonbladet*.

Per acabar, el professor de Sociologia a la Universitat Complutense de Madrid, **Ignacio Urquizu**, va centrar la seva intervenció en definir com són els joves políticament, i arribar a establir si han canviat ideològicament. Segons les enquestes, va assenyalar Urquizu, sembla que "als joves d'avui els interessa més la política que als joves dels vuitanta, i tot i

que són més d'esquerra que de dretes, cada cop són més moderats i a-ideològics. A més, "estem en el moment amb menys joves d'esquerres: hi ha més joves que es defineixen com a liberals que com a progressistes". Urquizu va concloure que si bé hi ha noves

formes de desigualtat, hi ha qüestions, com la de classe social, que continua pesant, com en el cas dels mileuristes.

Les conclusions i cloenda van anar a càrrec d'**Albert Aixalà**, director de la Fundació, **Esther Niubó**, secretària de Política Europea del PSC, i **Ania Skrzypek**, investigadora sènior de la FEPS

Aparicions als mitjans de comunicació

[¿Torna la política?](#), article d'Albert Sáez, a *El Periódico de Catalunya*
[Tot esperant Hollande \(o no\)](#), peça de Pere Martí a l'*Ara*.

LA GOVERNANÇA ECONÒMICA A LA UNIÓ EUROPEA: HI HA UNA ALTERNATIVA A L'AUSTERITAT PER SORTIR DE LA CRISI?

El passat 25 de maig, la Fundació Rafael Campalans, juntament amb la Fundació Europea d'Estudis Progressistes (FEPS), va organitzar un seminari que vam titular "La governança econòmica a la Unió Europea: hi ha una alternativa a l'austeritat per sortir de la crisi?" per analitzar la crisi de l'euro i proposar alternatives econòmiques a l'austeritat a nivell europeu, des d'una perspectiva progressista.

Aquest debat va comptar amb **ponents d'alt nivell tant nacionals com internacionals**, com **Antoni Castells**, Catedràtic d'Hisenda Pública de la Universitat de Barcelona i director de EuropeG; **Josep Oliver**, Catedràtic d'Economia Aplicada a la Universitat Autònoma de Barcelona; **Paolo Guerrieri**, professor d'Economia Internacional a la Universitat de Roma 'La Sapienza' i vicepresident de l'Istituto Affari Internazionali; **Marcus Miller**, professor d'Economia a la Universitat de Warwick; **Carlos Mulas**, director de la Fundación IDEAS i professor d'Economia a la Universitat Complutense; **Nick Martin**, secretari nacional del Partit Laborista Australià; **Stuart Holland**, professor d'Economia de la Universitat de Coïmbra; i **Enrique Barón**, ex president del Parlament Europeu, a més d'Ernst Stetter, secretari general de la Fundació Europea d'Estudis Progressistes (FEPS), i **Miquel Iceta**, president de la Fundació Rafael Campalans (FRC).

El seminari es va celebrar al FAD (Foment de les Arts i el Disseny, plaça dels Àngels 5-6, Barcelona) amb l'assistència d'una vuitantena de persones, i el debat es va organitzar a l'entorn de dues taules que van ser moderades, respectivament, pel professor de la Universitat Pompeu Fabra, **Carles Rivera**, i pel coordinador de l'Àrea Econòmica del PSC, **David Fuentes**:

1. "La crisi de l'euro: què ha fallat?", per examinar la crisi econòmica, social i financera, des de diferents perspectives, i
2. "El paradigma de l'austeritat: no choice, no alternative?", per analitzar la política econòmica que la Unió Europea hauria d'impulsar per tal d'estimular el creixement i l'ocupació europeus.

Continguts dels debats

El seminari sobre "La governança econòmica a la Unió Europea: hi ha una alternativa a l'austeritat per sortir de la crisi?" per analitzar la crisi de l'euro i proposar alternatives econòmiques a nivell europeu, des d'una perspectiva progressista, va ser inaugurat per **Miquel Iceta**, president de la Fundació Rafael Campalans, que va apuntat la necessitat

d'organitzar la jornada "per a que l'esquerra es pugui treure una espina clavada de temps: hem de demostrar que hi ha alternativa a l'austeritat, i que som capaços de tirar-la endavant": Iceta ha afegit que "l'esquerra ha de reconèixer que no va saber donar alternatives al pensament neoliberal, al '*there is no alternative*' de Margaret Thatcher". També va intervenir **Ernst Stetter**, secretari general de la FEPS, que va constatar que "el problema més gran d'Europa és la seva arquitectura, sobretot a nivell fiscal", i va reclamar que "es redibuixi l'esquema de governança econòmica europea de dalt a baix".

Antoni Castells, catedràtic d'Hisenda Pública de la Universitat de Barcelona i director d'EuropeG, va iniciar la seva intervenció fent un repàs econòmic dels darrers cinc anys: des de la crisi de les subprimes l'agost de 2007 fins a la crisi del deute grec, passant per l'esclat de Lehman Brothers el setembre de 2008. Per a Castells, "la crisi del deute grec

demostra les conseqüències d'una unió monetària incompleta, i d'una gestió posterior pèssima". Segons l'exconseller d'Economia i Finances de la Generalitat de Catalunya, "no és possible una autèntica unió monetària sense una veritable integració fiscal", i "tenir sempre present que hi pot haver Estat sense moneda, però no hi pot haver moneda sense Estat". D'altra banda, ha remarcat que "cal triar entre democràcia, globalització i sobirania nacional. Només podem mantenir la democràcia en un món globalitzat si renunciem a la sobirania nacional. Però si no hi renunciem acabarem perdent la democràcia". Per a Castells, "el que falta a Europa és una millor governança política, a través d'un model federal. Europa necessita l'esquerra, i l'esquerra necessita Europa, perquè és el nou àmbit en què s'ha de produir l'afirmació del poder dels ciutadans davant del poder del diner".

Josep Oliver, catedràtic d'Economia Aplicada de la UAB, va ser el primer ponent de la taula "La crisi de l'euro: què ha fallat?", moderada per l'economista i professor de la Universitat Pompeu Fabra, **Carles Rivera**. Oliver va insistir en la idea que "el problema de l'euro és de

desequilibris interns a l'àrea; uns desequilibris que s'han anat acumulant i que han acabat explotant"; i va apuntar que l'error base és "una incorrecta visió del funcionament de les nostres economies". Oliver va avançar que "a Espanya, l'austeritat de facto no ha començat, perquè portem 5 anys tirant de deute públic (...), si no creixem ni ens podem seguir endeutant, la situació serà molt pitjor" i va pronosticar que "una eventual sortida de l'euro no faria sinó multiplicar els problemes d'Espanya".

El professor d'Economia Internacional de la Universitat de Roma 'La Sapienza', **Paolo Guerrieri**, va recordar que l'obsessió per l'austeritat és una estratègia, i trasllada el seu cost a la part més vulnerable de la societat", i va defensar "la inversió a llarg termini" com la millor estratègia alternativa a l'austeritat. Guerrieri va recordar que "alguns països, com Itàlia i Espanya, tenien problemes abans de la crisi, però estaven tapats pel gran flux de crèdit. Segons ell, "la crisi del deute està molt lligada a la crisi bancària però els governs no han volgut admetre que estan vinculades. Alguns governs s'han hagut d'endeutar per tal de resoldre el problema de sobreendeutament dels bancs. La teràpia ha de ser no només retallar despesa pública sinó arreglar el sistema bancari. Cal posar els bancs al centre del problema i posar en marxa un Fons de Garantia de Dipòsits comú a la Unió Europea. Si no ho fem, entrarem en depressió".

Per la seva banda, **Marcus Miller**, professor d'Economia a la Universitat de Warwick, va reivindicar la figura de Keynes, tot recordant que "el deute és un problema dels deutors, però també dels creditors: tots dos en són responsables". Segons Miller, "cal crear un Fons d'Estabilitat i Creixement que emeti *bons d'estabilitat* als mercats internacionals, i que aquest Fons emeti *bons de creixement* als Estats per tal que es puguin finançar a tipus d'interès raonables. Cal estabilitat per als inversors i instruments d'inversió per als deutors. I això s'ha de fer reestructurant el deute a partir d'un Fons d'Estabilitat i Creixement europeu", va dir.

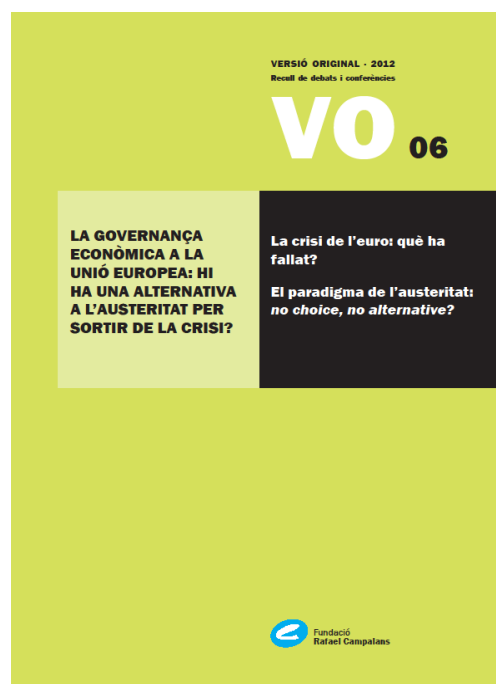
La segona taula, "El paradigma de l'austeritat: *¿No choice, no alternative?*", moderada pel coordinador de l'Àrea Econòmica del PSC, **David Fuentes**, va comptar amb les intervencions de **Carlos Mulas**, director de la *Fundación Ideas* i professor d'Economia a la UCM, que va defensar "el paper

estratègic del sector públic per a la sortida de la crisi". Mulas considerà que "cal utilitzar el Fons Europeu d'Estabilitat per rescatar els banc espanyols", i va recordar que "els ajustos es poden fer per la via dels ingressos o de la despesa. Les dades empíriques dels darrers 30 anys ens diuen que els governs d'esquerres fan l'ajust més per la via dels ingressos, pujant impostos, i els governs de dretes per la via de la despesa, retallant serveis i inversions". Mulas, a més, va afegir que "a la zona euro li cal nacionalitzar els bancs amb problemes, posposar l'objectiu de dèficit del 3% fins a 2015, impulsar una àmplia estratègia europea d'inversions, vincular l'estratègia 2020 a les perspectives financeres de 2014-2020, convertir el BCE en una institució orientada al creixement, i crear els Eurobons".

Van intervenir també en aquesta taula **Nick Martin**, secretari nacional del Partit Laborista Australià, que va explicar la resposta pro-creixement del govern australià a la crisi econòmica i financera, i **Stuart Holland**, professor d'Economia de la Universitat de Coïmbra, que va defensar que "cal un *New Deal* europeu; un gran programa d'inversió a escala europea finançat pels eurobons". Per a Holland, "no hi haurà recuperació sense revisió dels tractats, noves institucions i transferències fiscals", i per aquest motiu "cal fomentar l'estabilització a través de Bons de la Unió, mutualitzant part del deute dels estats, i fomentar la recuperació a través d'Eurobons, que seran per invertir, no per despesa corrent".

La cloenda de la jornada va anar a càrrec d'**Enrique Barón**, expresident del Parlament Europeu; que considera que "aquesta és una crisi política, i com a tal cal una voluntat política de l'esquerra d'estar presents en el futur d'Europa"

Fruit de l'alt interès i del ric contingut del debat que en va sorgir, la Fundació va elaborar un ampli resum de les intervencions dels ponents realitzades en el seminari, amb l'objectiu de promoure'n la màxima difusió.

La Fundació Rafael Campalans va participar el 16 i 17 de març a la conferència política "**Renaixement per Europa. Una visió progressista comuna**", organitzada per la Fundació Europea d'Estudis Progressistes (FEPS), de la qual és membre, juntament amb les Fundacions Jean Jaurès, Italianieuropei i Friedrich Ebert Stiftung.

La conferència, que va celebrar-se a la *salle Lamartine* de l'Assemblea Nacional Francesa, va ser inaugurada divendres 16 de març pel president de la FEPS i ex-primer ministre italià, **Massimo D'Alema**, i pel president del Grup Socialista a l'Assemblea Nacional i alcalde de Nantes, **Jean-Marc Ayrault**, que van plantejar la necessitat d'una trobada d'aquestes característiques per marcar el camí de l'alternativa a l'Europa de dretes i de l'austeritat que s'imposa en aquests moments.

El primer debat es va dedicar a plantejar mesures per promoure el creixement i la solidaritat. Hi van participar, entre d'altres, el professor d'Economia i president del Consell Científic de la Fundació Jean Jaurès, **Daniel Cohen**, i l'ex primer ministre francès, **Laurent Fabius**, que va apuntar a una harmonització social necessària i a un pacte pressupostari europeu per a fomentar la inversió. Va participar en aquest debat la Secretària d'Economia i portaveu econòmica del Grup Socialista al Parlament de Catalunya, **Rocio Martínez-Sampere**, que va posar sobre la taula que el dèficit públic és la conseqüència i no la causa de la crisi, i la necessitat d'avançar cap a un nou model de creixement.

Després d'un dinar presidit per l'ex primer ministre **Lionel Jospin**, la sessió es va reprendre a la tarda amb un debat sobre la democràcia a Europa. Aquesta sessió va ser introduïda per la professora d'integració europea de la Universitat de Boston, **Vivien Schmidt**, que va fer esment a l'increment de les percepcions negatives de la Unió Europea, no només en els extremismes polítics, i a l'intergovernamentalisme creixent a la Unió. En aquesta sessió van intervenir, entre d'altres, l'ex ministre d'Afers Exteriors, **Miguel Angel Moratinos**, que va demanar una Europa més democràtica, però també més eficaç, i un president o presidenta de la Comissió Europa elegits per sufragi directe; David Milliband, que va explicar la tensió creixent entre la necessitat harmonitzadora de l'economia i la voluntat euroescèptica de la població, i va afegir que no hi havia un dèficit democràtic sinó un dèficit de *delivery*, és a dir, d'eficàcia, de resultats. Per la seva banda, **Ricard Torrell** va fer una defensa dels partits polítics europeus i d'instruments d'acció política directa a nivell europeu per agents socials diversos (fundacions, partits, sindicats, mitjans de comunicació...), per tal de fer possible una veritable democràcia europea.

A la cloenda, van intervenir, entre d'altres, el president de l'Institut Europeu de Florència, **Josep Borrell**; l'ex secretari d'Estat per la Unió Europea, **Diego López Garrido**; els diputats socialistes francesos al Parlament Europeu, **Catherine Trautmann**, **Françoise Catex** i **Henri Weber**; l'ex vicepresident del Parlament Europeu, el grec, **Stavros Lambrinidis**; i el diputat europeu italià, **Lapo Pistelli**. L'última paraula la va tenir el director de campanya de François Hollande, **Pierre Moscovici**, que va destacar la necessitat de treure Europa de la crisi i reconciliar-la amb els ciutadans, i de pensar en els veïnatsges, tot referint-se a Turquia. Finalment, va explicar que Hollande pretén renegociar el Tractat d'Estabilitat per completar-lo amb mesures de creixement econòmic, però sense qüestionar la disciplina pressupostària, i va mencionar a Sarkozy per destacar el gir euroescèptic i proteccionista que ha realitzat.

L'endemà, va tenir lloc un acte polític amb la intervenció del president del Partit Socialista Europeu i ex primer ministre búlgar, **Sergei Stanishev**; el president del Parlament Europeu, **Martin Schulz**; el president de l'SPD, **Sigmar Gabriel**; i el secretari general del Partit Democràtic italià, **Pier Luigi Bersani**, entre d'altres, on va participar activament el PSC, representat pel seu primer secretari, **Pere Navarro**, i la secretària de Política Europea del PSC, **Esther Niubó**. Navarro va posar de manifest que hi ha alternativa a l'austeritat imposada per la dreta europea, i que està endarrerint la sortida de la crisi, tot reiterant el convenciment dels socialistes que no es podrà reduir el dèficit sense apostar de forma decidida pel creixement de l'ocupació i per l'activació de la recuperació econòmica.

La Fundació Rafael Campalans va participar els passats 24 i 25 d'abril a dues sessions de debat sobre el futur de la sociodemocràcia europea organitzades per les fundacions *Das ProgressiveZentrum*, *Policy Network*, *la Fundació Europea d'Estudis Progressistes (FEPS)*, i *la WiardiProgressiveZentrum*.

La primera sessió, titulada "After the Third Way: The renewal of European Social Democracy", tenia un caràcter públic, i va comptar amb la participació, entre d'altres, de **Peer Steinbrück**, exministre de Finances alemany, **Peter Mandelson**, actual president del Policy Network, **Alfred Gusenbauer**, excanceller austríac i president del programa "Next Left" de la FEPS, i **Pär Nuder**, exministre de Finances suec, que va defensar de manera brillant les característiques del model nòrdic com a fórmula que fa possible la competitivitat i el creixement econòmic, amb l'equitat i la justícia social.

La segona sessió, "The new Social Democratic Settlement", va tenir una primera taula - "The Eurozone crisis: fiscal compact versus growth compact - the new political dividing line?"- en què va destacar la intervenció de **Hubertus Heil**, vicepresident del grup parlamentari socialista al Bundestag alemany, que va exposar una proposta de renovació industrial basada en polítiques de foment de l'economia verda i en inversió pública en formació, infraestructures, R+D+i, finançada amb impostos als moviments de capital.

La segona taula, "Social justice and economic efficiency: renewing the promise or facing the trade-offs?", va comptar amb la intervenció de **Carles Rivera**, economista i membre de la Comissió Executiva de la Fundació Rafael Campalans, que va centrar la seva intervenció en la necessitat de prioritzar i aprofundir en les polítiques d'educació infantil, especialment en l'etapa 0-3 anys, com a millor inversió en termes de potencial d'igualació d'oportunitats i d'equitat, en coherència amb una concepció "rawlsiana" de justícia social". Així, Rivera va posar de manifest les mancances en les bases fiscals dels països del sud d'Europa i la necessitat d'aprofundir en la via fiscal per al finançament de polítiques d'inversió social que, com demostra l'experiència nòrdica, tenen un retorn econòmic positiu a mig i llarg termini.

També va destacar en aquesta taula les paraules de l'exministre belga **Frank Vandenbroucke**, que va fer una interessant exposició sobre la proposta de 'pacte per la inversió social a la UE, amb una agenda per la inversió en la infància, en el capital humà, les polítiques de conciliació família-treball, la flexibilització de l'edat de jubilació i la renda mínima o de ciutadania.

Els passats 13 i 14 de maig, la Fundació Campalans va participar en el debat "**The future of European democracy and the role of europarties**", organitzat per la FEPS en el marc del programa "Next Left".

En la jornada, que es va celebrar a Viena aollits per l'Institut Karl Renner, es van presentar diversos estudis sobre el rol dels partits polítics europeus, i del PES en particular, en la definició de la voluntat política europea, a través del Parlament però també a través de la coordinació dels dirigents dels partits nacionals, a través de les reunions de líders de partit prèvies a les reunions dels caps d'Estat i de govern de la UE. Aquesta mateixa setmana, dimecres 23, en tindrem un nou exemple. Els líders socialistes, socialdemòcrates i laboristes europeus, tant si són al govern com a l'oposició, es trobaran a Brussel·les per coordinar les seves posicions abans de la cimera oficial.

En el debat de Viena es va posar l'accent en la necessària politització de les institucions europees en aquest moment de crisi política i econòmica, ressaltant el paper que ha tingut el Partit dels Socialistes Europeus situant, des de fa dos anys, a l'agenda política europea propostes per resoldre la crisi financera.

En aquest sentit, el discurs sobre les polítiques de creixement, la necessitat de fomentar la inversió pública transnacional a través dels eurobons i la imposició d'una taxa a les transaccions financeres que permetria recaptar més de 50.000 milions d'euros, són els principals exemples de la capacitat del PES per proposar alternatives per sortir de l'actual situació de crisi. Alternatives que han sigut recollides per l'actual president francès, el socialista **François Hollande**, i per la direcció de l'SPD.

De cara al futur, els participants al debat van fixar la necessitat de que a les eleccions europees de 2014 els socialistes es presentin amb un candidat comú per a presidir la Comissió amb un programa de polítiques concretes a desenvolupar, per tal de mostrar als ciutadans europeus que hi ha una diferència entre la visió conservadora d'Europa i la progressista. I que cal fer-ho amb una nova agenda social-demòcrata que superi l'agenda liberal que regeix els destins del continent. Aquest esforç, però, no pot ser únicament del PES sinó que ha de comptar amb la complicitat dels partits nacionals. Les posicions del PES estan ajudant a europeïtzar els programes dels partits socialistes nacionals i estan promovent un gir a l'esquerra d'aquests programes, però també existeix un risc de renacionalització de polítiques. Tots els participants es van mostrar d'acord en què

aquesta crisi ha sigut, alhora, el principal factor d'europenització de la política europea però alhora també el principal factor generador d'un risc de renacionalització.

Finalment, també es va tractar el rol que poden jugar les "Iniciatives ciutadanes europees" com a instrument per portar temes a discussió al Parlament Europeu i quin paper han de tenir els partits en relació a elles, en la mesura que serveixen per situar temes a l'agenda europea i mobilitzar els ciutadans en una causa d'abast europeu. Tant aquestes iniciatives ciutadanes, com un major rol dels partits polítics europeus permetrien superar el dèficit democràtic de les institucions. Però cal fer-ho de pressa si no volem que la crisi econòmica i política faci que aquests intents ja arribin tard.

Per això, la conferència va acabar amb la voluntat de participar en el proper congrés del PES del mes de setembre per aportar-hi reflexions que puguin fer avançar el partit a nivell europeu, i de donar continuïtat, en els propers mesos, al grup de treball constituït en aquesta jornada, del que hi formen part, en nom de la Fundació Campalans, **Ricard Torrell** i **Albert Aixalà**.

Per a més informació: http://www.feps-europe.eu/en/news/117_13-14-may-vienna-next-left-focus-group-reflection-

ASSEMBLEA GENERAL DE LA FEPS

La Fundació Rafael Campalans participa anualment, des de 2010, quan va convertir-se en una fundació membre de la Fundació Europea d'Estudis Progressistes (FEPS), a la seva Assemblea General, que acostuma a celebrar-se al mes de juny a Brussel·les, i que normalment serveix per informar i posar en comú els objectius i l'estratègia de l'any de els diferents fundacions progressistes europees.

Enguany, l'Assemblea General es va celebrar el passat 20 de juny a Brussel·les, a la oficina de la FEPS (rue Montoyer 40) amb l'assistència de totes les fundacions membres, i va tractar, entre d'altres, els següents punts de l'ordre del dia:

- Aprovació del pressupost de 2011

- Nous membres de la direcció
- Nous membres del Comitè Científic
- Nous membres
- Informe de les activitats 2011
- Perspectives finaceres 2012
- Votació

En representació de la Fundació, hi va assistir el seu director, Albert Aixalà, i la coordinadora de Relacions Internacionals i Institucionals, Esther Niubó.

CALL TO EUROPE

Des de 2011, la FEPS celebra una conferència sobre Europa, anomenada "Call to Europe" a la Biblioteca Solvay de Brussel·les, que té lloc en les mateixes dates que l'assemblea general, en la qual la Fundació Rafael Campalans sempre ha participat.

Enguany, la conferència *Call to Europe II* es titula "Europa al món" i se centra en la política exterior, seguretat i defensa de la UE. Aquestes jornades de debat s'articularen entorn de les següents taules:

- La pau en risc a Àfrica: enfortint el partenariat UE-Àfrica
- Propers passos per una UE amb *soft power*
- Els reptes de la UE
- Debat de Ministres d'Afers Exteriors

Aquestes taules comptaran amb ponents d'alt nivell. Igualment, i a continuació dels debats de la conferència, es presentarà la revista de la FEPS "*Fresh Thinking*", s'oferirà una recepció per part del Grup Socialistes i Demòcrates al Parlament Europeu i es presentarà un llibre de l'ex primer ministre xilè, Ricardo Lagos.

ESCOLA DE FORMACIÓ 2012: REPTES POLÍTICS, ECONÒMICS I SOCIALS DEL SUD D'EUROPA. L'IMPACTE EN LA IGUALTAT DE GÈNERE

Del 6 al 8 de setembre, la Fundació Europea d'Estudis Progressistes (FEPS) de la qual la Fundació Rafael Campalans és membre, juntament amb el Fòrum Europeu per a la Democràcia i la Solidaritat, el Centre Internacional Olof Palme i la Xarxa de la CEE per temes de Gènere, van organitzar a Eslovènia, a Ljubljana, una escola de formació "Korčula" dedicada a analitzar l'impacte de la situació política, econòmica i social del sud d'Europa en la igualtat de gènere.

L' "escola Korčula" tracta de discutir les qüestions relatives a la política social, econòmica, etc. al sud i est d'Europa des d'una perspectiva de gènere i d'apoderament de tots els actors socials per fer front als reptes actuals.

Així, se centra en les implicacions per a la igualtat de gènere i l'empoderament de les dones com una condició prèvia per a l'enfortiment de la democràcia, la participació política de les dones en tots els nivells i per a un desenvolupament econòmic i social que doni suport els objectius d'igualtat de gènere.

CEE NETWORK FOR GENDER ISSUES
Associate Member of PFS WOMEN
Budapest, Ljubljana, Tallinn
Levstikova 15, 1000 Ljubljana, Slovenia
Phone: +386 1 2444 119, Fax: +386 1 2444 123, Mo: +386 40 885860
sonia.lokar48@gmail.com

KORČULA SCHOOL 2012 "POLITICAL, ECONOMIC AND SOCIAL CHALLENGES IN SOUTHEASTERN EUROPE – IMPACT ON GENDER EQUALITY"

ANNOTATED AGENDA
6-8 September 2012

The "Korčula School" is jointly organised by the FEPS and CEE Network for Gender Issues/ European Forum for Democracy and Solidarity.

"I think that the organisation of a left political force in our region is an issue of our future. It would be able to politically articulate mass protest...In this respect I think that the responsibility of left oriented people is very big." (Professor Mocnik, Ljubljana University, Novosti, August 2012)

1. The objective:

The objective of this "Korčula School" is to discuss the political, social and economic choices that South Eastern Europe has, within the broader European framework, particularly from the perspective of gender equality and the empowerment of all social actors to deal with the current challenges. The "School" will address, through a gender equality lens, the lessons, experiences and possible solutions that can help in responding to the current challenges to social welfare, human rights, employment opportunities and especially the status of youth and women and identifying the way forward.

The focus is on implications for women's empowerment and gender equality as a precondition for strengthening democracy, political participation of women at all levels and economic and social development that supports gender equality goals. It will, therefore, also guide the articulation of CEE Network for Gender Issues' programme and activities in support of women in public and political

En aquesta ocasió, la trobada va contribuir també a la reflexió més àmplia que té lloc sobre les polítiques de gènere a la FEPS i en el si del Partit Socialista Europeu (PSE).

Antecedents

L'escola Korčula és un fòrum de debat històric que va funcionar durant la guerra freda com un lloc de trobada dels intel·lectuals de l'Est i de l'Oest. Així, es va convertir en un lloc d'anàlisi i de debat sobre la filosofia crítica, la sociologia, etc. **Herbert Marcuse, Bloch Ernst, Jürgen Habermas, Zygmunt Baumann i Agnes Heller**, són alguns dels intel·lectuals que van participar en aquesta escola anualment. En l'actualitat, i des de fa anys, promou la recerca en l'àmbit de la "tercera via" i de la nova esquerra europea.

Participació de la Fundació Rafael Campalans

La Fundació Rafael Campalans va participar en aquesta conferència representada per una de les seves col·laboradores externes, expertes en polítiques de gènere: la professora emèrita de Sociologia de la Universitat Autònoma de Barcelona, **Judith Astelarra**.

Programa

El programa va començar el dijous 6 de setembre amb una inauguració a càrrec de l'alcalde de Korkula, **Mirko Duhovic** i la presidenta del PSE de Dones, **Zita Gurmai**, entre altres, i va continuar amb un primer debat sobre el panorama polític i ideològic del Sud d'Europa en un context europeu, i el paper de la dona en aquest context canviant.

El segon debat va tractar de les promeses al "delivery" en la igualtat de gènere, i el tercer de l'efecte sobre la joventut i les dones del paradigma de l'austeritat. En aquesta taula va ser on va intervenir la Dra Astelarra en representació de la Fundació Rafael Campalans, que va fer una ponència sobre la transició de l'austeritat a la productivitat, centrant-se en les respostes econòmiques i socials i en els seus efectes sobre el gènere.

Finalment, l'última sessió es va focalitzar en la definició de noves aliances per temes de gènere, en referència a la relació amb els sindicats, les patronals, les ONG, etc ..

Entre les persones participants, destaquen representants de partits socialistes i socialdemòcrates, del món acadèmic, d'organitzacions no governamentals de dones i sindicats, de la FEPS, del PSE i el Fòrum Europeu per a la Democràcia i la Solidaritat. En total, uns 25 participants de la societat civil progressista

Resultats

Els resultats d'aquest diàleg polític obert entre unes 25 dones participants eminents va ser molt positiu ja que va permetre un debat molt ric en matisos tenint en compte les procedències geogràfiques i polítiques diverses de les ponents.

Entre altres qüestions, es va ressaltar la importància d'Europa com a actor global que ha d'afrontar els problemes que transcendeixen les fronteres i cooperar activament en la recerca de respostes, es va parlar de l'amenaça dels valors de la Revolució Francesa i del model econòmic i social fundacional "europeu", de la necessitat de la socialdemocràcia de liderar una Europa més solidària, que hauria alhora ser recolzada per la població i la societat civil, amb un llenguatge comprensible per a la ciutadania, i de la necessitat d'intentar respondre als problemes dels sectors socials més desfavorits.

Per això, es van emplaçar a repetir la trobada el proper any per continuar aquest diàleg polític amb dones i sobre dones, tractant sobre qüestions específiques a definir en els pròxims mesos.

TROBADA DE FUNDACIONS MEMBRES DE LA FEPS

La Fundació Rafael Campalans va participar, el 27 de novembre, a la trobada de fundacions membres de la Fundació Europa d'Estudis Progressistes (FEPS), que va tenir lloc a Brussel·les, de 11 a 15.30 hores, al carrer Montoyer n. 40.

Aquesta és una trobada anual en què la FEPS convoca a totes les seves fundacions membres, de les quals la Fundació Rafael Campalans forma part, per valorar les activitats de l'any, plantejar els programes d'activitats previstos i proposar millores per reforçar la cooperació entre fundacions membres.

D'acord amb l'ordre del dia d'aquesta trobada, el secretari general de la FEPS, Ernst Stetter, va fer una introducció destacant les prioritats que guiaven el programa d'activitats (Unió Política, política econòmica, model social europeu, i perspectiva d'eleccions 2014), que va donar lloc a un debat entre els representants de les diferents fundacions, que vam exposar el nostre programa d'activitats previst, en el marc de les activitats conjuntes amb la FEPS per al proper any, en base a aquestes línies d'acció política.

En concret, la Fundació Campalans va mencionar les dues propostes de seminari per l'any 2013, consistents en una reflexió i elaboració d'una contribució al programa "fonamental" del Partit Socialista Europeu (PSE) que servirà de base per al manifest electoral europeu del 2014, i un altre sobre política econòmica, continuador de la tasca feta per la Fundació el 2012, amb l'objectiu de definir les principals prioritats per tal de aconseguir preservar l'Estat del Benestar tal com l'hem conegut tot i complint els objectius del dèficit. Igualment, vam valorar molt positivament els projectes conjunts realitzats durant l'any i vam recolzar iniciatives a les quals ens sumarem, en el marc del nostre interès en participar del debat de la socialdemocràcia europea, i de seguiment de les crucials eleccions italianes i alemanyes, així com de reflexió sobre la democratització necessària del projecte comunitari.

Així, després de la presentació per part de cada fundació membre de les activitats conjuntes a realitzar amb la FEPS, es van anunciar els principals esdeveniments de la FEPS previstos per 2013, entre els quals destaquen els actes sobre una visió comuna progressista que tindran lloc a Torí, a Itàlia, el 8 i 9 de febrer, i el 150e aniversari de l'SPD que se celebrarà a Leipzig el mes de maig. També, l'acte anual anomenat "Call to Europe" que es dedicarà a Alemanya en el marc europeu, la conferència econòmica a la tardor a Washington, juntament amb IPD i ECLM, i les revistes i publicacions programades.

Finalment, a l'assemblea es van repassar els comptes i les perspectives financeres del proper any d'activitats, i es va debatre sobre diferents plataformes progressistes vinculades al dia a dia de la FEPS.

PRESENTACIÓ DEL L'ESTUDI "REFORMA LABORAL I CRISI: EFECTES SOBRE L'ECONOMIA ESPANYOLA

Amb motiu de la presentació de l'estudi "**Reforma laboral y crisis: efectos sobre la economía española**", en què s'analitzen les conseqüències econòmiques que l'aplicació de la reforma laboral aprovada pel Govern espanyol produirà a Espanya a curt i mig termini, la Fundació Rafael Camplans va organitzar un acte amb la *Fundación Ideas* per donar a conèixer l'informe a Catalunya i els efectes de la reforma laboral, i una roda de premsa posterior.

Segons l'informe, la reforma laboral altera profundament les regles amb què s'ha organitzat el mercat de treball al nostre país durant les tres darreres dècades, una transformació que es posa en marxa de forma accelerada i sense cap mena de consens amb els agents socials, que són claus per al funcionament d'aquest mercat.

Acompanyat de **Jaume Collboni**, diputat al Parlament de Catalunya i portaveu del PSC, **Jesús Caldera**, vicepresident executiu de la *Fundación Ideas*, va presentar en roda de premsa les principals conclusions d'aquest estudi referents a Catalunya. Caldera va xifrar en 160.000 els llocs de treball que es destruiran de forma directa amb l'aplicació de la reforma laboral aprovada pel PP, i l'atur total pot pujar fins a les 935.000 persones a finals d'any. "La reforma laboral liberal té un impacte molt negatiu en el model econòmic, perquè emfatitza els incentius negatius", va dir Caldera, que va pronosticar que "hi haurà una caiguda generalitzada dels salaris de fins un 2,5% amb l'excusa de la crisi".

Per la seva banda, **Jaume Collboni** va afirmar en relació a la reforma laboral que "CiU no pot continuar tirant pilotes fora sobre una llei que s'està aplicant i que afecta els drets dels treballadors". Segons el diputat socialista, "només en els primers mesos d'aplicació de la nova legislació aprovada pel PP, més de 20.000 treballadors a Catalunya s'han vist afectats per un Expedient de Regulació d'Ocupació en virtut d'aquesta contrareforma".

Prèviament, l'exministre Caldera s'havia reunit amb una vintena de persones, membres de l'executiva del PSC, com **Eva Granados**, **Jaume Collboni** i **Esther Niubó**, representants de les direccions

d'UGT i CCOO, entre els quals **Camil Ros** i **Cristina Faciabén**, el president de la Fundació Rafael Campalans, **Miquel Iceta**, i el seu director, **Albert Aixalà**, i persones properes al PSC vinculades d'una manera o altra al món del treball. La trobada va servir per intercanviar opinions sobre l'estudi i per posar sobre la taula les xifres d'una reforma que tots van coincidir en qualificar d'"injusta i desequilibrada".

2.3 Activitats en el marc de col·laboració amb la Fundació Catalunya-Europa

POLÍTICA DE LA MEDITERRÀNIA: NOU ESCENARI DEMOCRÀTIC?

El 6 de març de 2012, al Col·legi de Periodistes de Barcelona (Rambla Catalunya, 10), la Fundació Rafael Campalans i la Fundació Catalunya Europa van organitzar un debat titulat "Política de la Mediterrània: nou escenari democràtic?", per debatre sobre la situació política dels països de la ribera sud del Mediterrani, un any després de la primavera àrab.

El 2011 va arrencar amb l'esclat de les revoltes al món àrab. Molts països de la ribera Mediterrània i del Pròxim Orient viuen en una permanent inestabilitat causada per la pobresa, la desocupació. Una contestació social que es va transformar en alguns punts en una oposició als règims de manca de llibertats. Tunísia va ser l'espurna, i la tensió es va anar contagiant a Egipte, Líbia, Algèria, Bahrain, Jordània i Iemen.

Per analitzar aquesta situació, vam comptar amb les ponències de **Tomàs Alcoverro**, corresponsal de l'Orient Mitjà de La Vanguardia, i d'**Eduard Soler**, coordinador del programa Mediterrània del CIDOB.

En el debat, Alcoverro va restar importància a la influència de les xarxes socials en l'esclat de la revolta, "tenint en compte, per exemple, que un 70% de la població d'Egipte és

analfabeta". Per al corresponsal, van ser determinants en el cas egipci la voluntat d'afirmació de la identitat i, sobretot, per la necessitat d'unes condicions dignes de vida, de casa, de treball. En aquesta taca d'oli de revolucions àrabs, "cal tenir precaució amb les estratègies de contrarevolució de països com Qatar i Aràbia Saudita," països de clara tendència immobiliària". Per concloure, Alcoverro va fer referència al cas de Síria i la seva situació actual, qualificant-lo de "autèntic drama i guerra civil".

CONCILIACIÓ LABORAL I FAMILIAR A LA UE: LA UTOPIA DE LA INTEGRACIÓ FEMENINA AL MERCAT LABORAL

La Fundació Catalunya Europa, amb la col·laboració de la Fundació Rafael Campalans, va organitzar un debat al voltant de la conciliació, acte que s'emmarca dins el cicle "Pensem Europa".

A l'acte, que es va fer a la secretaria de la dona de CCOO, el dimarts 17 d'abril, va comptar amb la participació de **Cinzia Sech**, coordinadora del comitè de dones de la confederació europea de sindicats, i **Conchita Gassó**, presidenta del comitè d'igualtat de GAES, Premi conciliació laboral i familiar FIDEM, que van ser moderades per **Beatriz Quintanilla**, doctora en Ciències Polítiques de la UCM i experta en conciliació laboral i gènere.

En el debat es va tractar dels problemes per compaginar la vida laboral i personal i es van analitzar les propostes emanades de la Unió Europea per millorar en aquest camp.

CONFERÈNCIA AMB EL PRESIDENT DEL PARLAMENT EUROPEU, MARTIN SCHULZ

La Fundació Rafael Campalans, juntament amb la Fundació Catalunya-Europa i RBA, va organitzar el passat dimecres 2 de maig una important conferència de l'actual president del Parlament Europeu, **Martin Schulz**, a Barcelona, per parlar de la situació política d'Europa i dels principals reptes del Parlament Europeu pels propers anys. Aquesta conferència s'emmarca en la cooperació que la Fundació manté des de fa més d'un any

amb la Fundació Catalunya Europa, amb la qual compartim una forta vocació europeïsta i catalanista.

La conferència, que inaugurava el cicle "**Líders i testimonis de l'Europa Contemporània**", va ser presentada per **Antoni Castells**, president del Consell Assessor de la Fundació Catalunya Europa, i per **Miquel Iceta**, president de la Fundació Rafael Campalans, que es va lamentar per "la manca de lideratges a Europa", tot i que "el cert és que Schulz té fusta de líder europeu".

En la seva intervenció, **Martin Schulz** va alertar que "Europa està en una cruïlla: per primera vegada la construcció europea pot fracassar, pot desmembrar-se", i davant d'això "l'esquerra s'ha de preguntar quina postura vol prendre". En aquest sentit, el president del Parlament Europeu va lamentar que "s'hagin rescatat bancs i no haguem estat capaços de crear programes europeus d'ocupació per a joves, per exemple". Schulz, molt crític amb les polítiques de retallades dels governs conservadors, va defensar "la necessitat d'una disciplina pressupostària, sí, però prioritzant sempre la inversió en infraestructures, en investigació, en tot allò que fa possible el creixement econòmic".

El dirigent socialdemòcrata alemany va receptor "fantasia i lideratges forts per a Europa, mirar més enllà del continent i veure que estem en un moment de canvi històric", alhora que "és imprescindible deixar de pensar en clau nacional i fer-ho en clau europea". Només així, va afirmar Schulz, Europa serà capaç de fer front als seus principals desafiaments: ser realment competitiu en les relacions comercials internacionals, aconseguir una fiscalitat justa, ser forts en el control de l'especulació en el món financer, i estar alerta davant els moviments migratoris i el canvi climàtic.

Fruit de l'interès de la seva intervenció, la Fundació Rafael Campalans l'ha recollit en una publicació titulada "**Més enllà de l'austeritat, Martin Schulz**", que hem publicat en la col·lecció V.O.

2.4 Activitats en el marc de col·laboració amb la Friedrich Ebert Stiftung

SEMINARI: REPTES DE LA UNIÓ EUROPEA EN UN MÓN CANVIANT

La Fundació Rafel Campalans va participar divendres 30 de novembre al seminari organitzat per la *Friedrich Ebert Stiftung* i la *Fundación Alternativas* a Madrid, per tractar sobre els reptes de la Unió Europea en un món canviant. En concret, l'objectiu del seminari era analitzar el paper de la Unió Europea en un nou context caracteritzat per la crisi econòmica i l'emergència de nous actors a l'escena internacional. Així, en el debat es van plantejar preguntes com ara si la UE podia afrontar aquests reptes, sobre com era percebuda la Unió per actors tercers i si tenia veritable influència internacional, i sobre quina arquitectura de governança global havia de promoure.

El seminari va ser inaugurat pel director de l'Observatori de Política Exterior (OPEX) de la Fundació *Alternativas*, **Vicente Palacio**, i pel delegat de la *Friedrich Ebert Stiftung* a Madrid, **Lothar Witte**.

La ponència inaugural va anar a càrrec de **Josep Borrell**, que va citar les principals *driving forces* de la Unió Europea, explicant que la pau ja no mobilitza la gent jove, perquè aquesta no tem la guerra, i que en l'actualitat, fer front a la globalització és el principal *leitmotiv* de la Unió Europea. Va afegir que, al segle XXI, els països europeus necessitàvem la Unió per preservar l'existència davant de potències com Xina, Brasil o Índia, entre els quals fins i tot Alemanya quedava molt petita. I va mencionar 10 causes profundes de la crisi europea (entre les quals, l'error del Pacte d'Estabilitat i Creixement, l'èmfasi exclusiu en les polítiques fiscals, la nova ideologia alemanya, la manca de mecanismes d'ajust estructural i de solució de crisi financeres, la forta correlació entre la crisi bancària i pública, i una forta interdependència entre països tot i mantenir el mite de la independència) i algunes conseqüències geopolítiques de la crisi, com és ara la pèrdua de pes davant dels Estats Units, i la seva major debilitat per assegurar la prosperitat i la seguretat en un món multipolar, així com per modelar la globalització. No obstant, va acabar trencant alguns mites que pesen sobre la debilitat europea.

La primera taula, sobre la transferència de poder i la UE en un món multipolar, va ser moderada per **Anne Seyfferth**, cap del departament per Europa Occidental i Amèrica del Nord de la *Friedrich Ebert Stiftung*, i hi van participar: el diputat del PSOE al Congrés, portaveu de la comissió de la UE, **Juan Moscoso**; el cap de gabinet de la Presidenta del Brasil, **Audo Araujo Faleiro**; i la directora del Centre de Tendències Polítiques Globals, de la Universitat Kültür d'Istanbul, **Sylvia Tiryaki**. Va destacar la intervenció de **Faleiro**, que va

criticar fortament la “criminització” dels immigrants a Europa, i va anunciar la fi del model social europeu, que havia estat referent, pel fet que els polítics europeus eren incapaçs de defensar els beneficis de la integració en les seves circumscripcions estatals. Va acabar dient que Europa “no tenia ni idea” del que estava passant a Amèrica Llatina i va fer una crítica als partits socialdemòcrates sud-americans que, segons ell, havien exclòs les classes populars durant els seus governs.

En el debat, entre d'altres, van intervenir el periodista **Andrés Ortega**, i la catedràtica de Relacions Internacionals de la UAB, **Esther Barbé**, que va aclarir que el multilateralisme donava legitimitat a la multipolaritat, i va parlar de la sobrerepresentació de la UE en les institucions internacionals.

La segona taula, titulada “La UE i a governança global: quin paper per la UE en un nou ordre mundial?” va comptar amb tres ponents d'excepció, moderats pel coordinador d'Unió Europea de la Fundació *Alternativas*, **José Luis Escario**; **Yiwei Wang**, professor de la Universitat de Tongji i degà de l'Institut d'Afers Públics Internacional (Xina), **Jeff Lightfoot**, director del Centre Brent Scowcroft en Seguretat Internacional (Estats Units) i **Diego López Garrido**, ex secretari d'Estat per la Unió Europea i portaveu socialista a la comissió de Defensa del Congrés dels Diputats. En aquesta taula va ser molt interessant contrastar les dues visions del món de xinesos i americans, i va servir per posar de manifest les discrepàncies entre aquestes principals potències. Per la seva banda, **López Garrido** va parlar de l'evolució de la governança de la UE i de la relació entre aquesta i les organitzacions multilaterals, i va acabar emplaçant la UE a formar part del conveni Europeu dels Drets Humans. També va parlar d'una política exterior comuna, i no única, en què se sentissin diferents veus amb un únic missatge.

Finalment, el director-gerent de la Fundació *Alternativas*, **Carlos Carnero**, i l'analista polític de la *Friedrich Ebert Stiftung*, **Niels Annen**, van ser els encarregats de fer les conclusions de la jornada. **Carnero** va destacar que la UE era la primera democràcia supranacional del món, i que malgrat tot era impossible imaginar el món sense o contra la Unió Europea. I, per la seva banda, **Annen** va posar l'exemple del canvi climàtic i de la cohesió social per demostrar la pèrdua d'influència europea al món. El Secretari d'Estat per la Unió Europea, **Íñigo Méndez de Vigo**, va fer la cloenda, afirmant que la UE havia de mantenir el seu model social per continuar comptant en aquest món, i va anunciar una contribució espanyola a l'informe **Van Rompuy**.

ESCENARIS DE FUTUR DE LA ZONA EURO

El 19 de setembre, la Fundació Rafael Campalans va participar en el seminari d'experts que va organitzar la Fundació Friedrich Ebert juntament amb el Grup d'Opinió i Reflexió en Economia Política, EuropeG, liderat pel seu director, professor universitari i ex Conseller d'Economia del Govern d'Entesa, Antoni Castells.

El seminari, que es va celebrar a la Torre I del Parc Científic de Barcelona (Torre I, planta 3, sala 1 Baldiri i Reixac. 4, de la Universitat de Barcelona) va començar amb una presentació d'Antoni Castells i del director de la Fundació Ebert a Madrid, Lothar Witte, i va continuar amb una intervenció inicial de la professora de la Universitat Lliure de Bèlgica, Maria Joao Rodrigues, que va exposar un document sobre possibles escenaris de l'euro, i que va donar lloc al debat entre les persones assistents: el director de la Fundació Campalans, Albert Aixalà; Antoni Castells; Maria Teresa Costa; Gemma Garcia; Joan Majó; Mª Antònia Monés; la responsable de Relacions internacionals de la Fundació Campalans, Esther Niubó; el catedràtic, Josep Oliver; Maria Pallares; Maria João Rodrigues, i Lothar Witte.

EL FEDERALISME FISCAL ALEMANY

La Fundació Rafael Campalans i la Friedrich Ebert Stiftung van organitzar el 16 de novembre el seminari "El federalisme fiscal alemany", en què es va debatre entorn al sistema de finançament d'Alemanya i la via federal a Espanya.

La benvinguda i introducció van anar a càrrec de **Lothar Witte**, director de l'Oficina a Espanya de la Fundació Friedrich Ebert, i **Miquel Iceta**, president de la Fundació Rafael Campalans.

Moderats per la candidata a les llistes del PSC, **Rocío Martínez-Sampere**, les ponències van girar

entorn al sistema de finançament alemany, amb els experts **Wolfgang Renzsch**, professor de Ciència Política a la Universitat de Magdeburg, i **Matthias Woisin**, director de Finances i Planificació del Ministeri de Finances del Land d'Hamburg.

El professor **Renzsch** va iniciar la seva exposició referint-se a les diferències entre el federalisme dual, propi dels EEUU i el federalisme funcional alemany en el terreny de les finances. En el primer, existeix autonomia fiscal i una relació competitiva entre estats, alhora que el govern federal no té com a missió l'equalització fiscal destinada a abolir disparitats. En el federalisme funcional cooperatiu en canvi, existeix sempre una supremacia de la norma federal -o fins i tot europea- i un procés d'equalització fiscal que tendeix a abolir les disparitats entre territoris.

Així, en el cas alemany tot i les disparitats en el PIB per càpita dels diferents *länder* (entre 22.000 i 52.000 euros per càpita) els mecanismes de compensació fiscal fan que tots els *länder* tendeixin a tenir un nivell d'ingressos fiscals similars, al voltant de la mitjana federal. Així un *länder* amb un nivell d'ingressos del 65% de la mitjana, acabarà tenint uns recursos d'entre el 95 i el 98% després de l'igualació. En canvi, un *länder* amb un nivell d'ingressos del 125% de la mitjana acabarà tenint un nivell d'ingressos entre el 100 i el 107%.

La principal característica del sistema alemany, però, és que mai un *land* que amb ingressos fiscals per sota la mitjana abans de la compensació, tindrà més recursos que la mitjana després de l'equalització fiscal. En correspondència, mai un *land* que amb ingressos fiscals per sobre de la mitjana, es trobarà per sota després d'aplicar el sistema compensatori.

Matthias Woisin va posar l'accent en la transparència del sistema alemany de transferències i en l'eficiència de l'administració fiscal única, que realitza transferències diàries als diferents nivells de govern per tal de garantir el correcte funcionament del sistema, garantint la liquidesa d'una manera directa, transparent i molt fiable.

Woisin, amb una llarga carrera al ministeri de finances d'Hamburg, va explicar amb detall el funcionament del sistema de compensació fiscal, entre *länderrics* i *länder* pobres, i de les transferències directes del govern federal als *länder* amb menys recursos, destacant-ne l'eficiència del seu funcionament.

Finalment, **Antonio Arroyo**, professor de Dret Constitucional de la UAM, i **Mario Kolling**, investigador del Centre d'Estudis Constitucionals, van fer un comentari a les ponències destacant aquells elements que poder ser més útils per a la futura reforma federal de la Constitució, no només en l'àmbit del finançament autonòmic sinó de la reforma del Senat i l'establiment d'un sistema de competències exclusives de les Comunitats Autònomes.

El debat va servir per a fer un intercanvi d'opinions entre els assistents, d'entre els quals **Laila Bonet**, candidata a les llistes del PSC, **Joan Rangel** i **Meritxell Batet**, diputats al Congrés, **Eliseo Aja**, catedràtic de Dret Constitucional de la UB, **Antoni Zabalza**, professor d'Economia i president d'Ercros, i **Montserrat Coldeforns**, professora d'Economia de la UAB i exdiputada.

Pere Navarro, cap de llista del PSC, va fer la cloenda de la jornada destacant que el PSC vol prendre el federalisme alemany com a model d'Estat federal amb institucions respectades que garanteixen el seu bon funcionament, com el Bundesrat o el Tribunal Constitucional Federal de Karlsruhe.

En relació al federalisme fiscal, Navarro va destacar la transparència del sistema alemany i el respecte al principi d'ordinalitat en la redistribució dels recursos fiscals, dos elements essencials del nou sistema de finançament que proposa el PSC.

2.5 Activitats en el marc de col·laboració amb la Fundació Internacional Olof Palme

DEBAT: UN ANY DESPRÉS DELS ATEMPTATS D'OSLO: UNA MIRADA EUROPEA A L'EXTREMISME IDEOLÒGIC

La Fundació Rafael Campalans, juntament amb la Fundació Internacional Olof Palme (FIOP), va organitzar un acte el 18 de juliol de 2012 per tractar sobre els atemptats succeïts a Utoya el 2011 i analitzar, des d'una perspectiva europea, l'ascens dels moviments polítics extremistes en els països escandinaus i a Europa en general.

L'acte, que es va celebrar a la sala Maragall del CIDOB, va comptar amb la participació de ponents de molt nivell com el director de la Fundació Rafael Campalans, **Albert Aixalà**, de la presidenta de l'FIOP, **Anna Balletbó**, l'historiador i professor universitari expert en moviments d'extrema dreta europeus, **Xavier Casals**, i de la responsable de la Fundació sueca EXPO, i **Maria Pia Cabero**, editora de la revista amb el mateix nom, que es caracteritza per la lluita contra els moviments d'extrema dreta i que, anteriorment havia estat dirigida per l'escriptor Stieg Larsson.

Albert Aixalà, director de la Fundació Rafael Campalans, i **Anna Balletbó**, presidenta de la Fundació Olof Palme, van presentar l'acte, apuntant que actes com aquest se seguien fent, tenint en compte l'augment de les forces populistes en els últims anys.

L'historiador i professor universitari expert en moviments d'extrema dreta europeus, **Xavier Casals**, va alertar que "la nova dreta populista és un moviment emergent, que té com a principals banderes la identitat i la protesta". Segons Casals, "l'extrema dreta és un sumatori de descontents", en el qual es funciona a partir de la màxima "els enemics dels meus enemics són els meus amics". Durant la seva intervenció, va fer un repàs dels

partits feixistes amb presència estatal en el continent europeu i en va detallar el seu funcionament, des de la postguerra fins a l'actualitat. Va parlar dels nous feixismes, en un context on les classes socials han perdut nitidesa i la democràcia no és sempre sinònim d'inclusió, i ho va exemplificar.

Casals va diferenciar diferents etapes en el funcionament d'aquests partits d'extrema dreta: la primera, de la postguerra en els anys 80, la segona, de 1984 a la irrupció del Front Nacional de Jean-Marie Le Pen a França. I va dir que ara estàvem en la tercera etapa, marcada per la islamofòbia, fruit dels atemptats de l'11-S a Nova York i que culminava amb l'arribada al govern d'aquests partits.

També va intervenir en el debat **Maria-Pia Cabero**, responsable de la fundació sueca Expo i editora de la revista del mateix nom, que s'ha caracteritzat per la seva lluita contra els moviments d'extrema dreta, i que anteriorment va ser dirigida per l'escriptor Stieg Larsson. Cabero va recordar que "encara que l'autor dels atemptats va ser una única persona, es considerava a si mateix part del moviment contra la jihad, que té com a objectiu principal evitar la islamització d'Europa".

Cabero va explicar que aquests partits populistes d'extrema dreta consideren l'islam no com una religió, sinó "com una ideologia política totalitària", i que volen combatre el que ells consideren "la bomba demogràfica de l'Islam". També va mencionar que consideren que hi ha una conspiració per "crear una Euràbia". Per concloure, la responsable de la fundació sueca Expo va lamentar que "tot i que després dels atemptats d'Oslo la intenció de vot cap a aquests partits va baixar, actualment l'extrema dreta a Escandinàvia segueix existint, i recuperant la seva força anterior".

2.6 Activitats en el marc de col·laboració amb la secretaria de política europea del PSC

ACTE DE SEGUIMENT DE LES ELECCIONS PRESIDENCIALS FRANCESSES

La Fundació Rafael Campalans i la Secretaria de Política Europea del PSC van organitzar diumenge, 6 de maig, un acte de seguiment de la segona volta de les eleccions presidencials franceses on, a més de conèixer en directe la victòria del socialista François Hollande i les primeres reaccions, vam analitzar la campanya realitzada i les estratègies electorals dels candidats.

L'acte, presentat per **Esther Niubó**, secretària de Política Europea del PSC i **Albert Aixalà**, director de la Fundació Rafael Campalans, va comptar amb una primera ronda d'intervencions de **Jordina**

Freixanet, secretària de Xarxes Socials del PSC, **Gabriel Colomé**, regidor i portaveu socialista a l'Ajuntament de Barcelona, que va apuntar que la gran pregunta de la nit era "saber per quina opció es decantarien els votants del Front Nacional". **Oriol Bartomeus**, polític i responsable de l'Observatori electoral de la Fundació, va fer un repàs a les enquestes i valoracions de resultats de la primera volta, en comparació a l'any 2007, tot vaticinat un bon resultat final per al candidat socialista de 3,5%, que és el que finalment es va produir.

Un cop coneguda la victòria de **François Hollande**, van intervenir **Jaume Collboni**, secretari de Comunicació i portaveu del PSC, que es va referir al míting del dia 3 de maig a Toulouse, en què va participar una delegació de militants i simpatitzants del PSC, i va posar l'accent

en el discurs clarament d'aquerres del candidat socialista. Per la seva banda, **Miquel Iceta**, president de la Fundació Rafael Campalans, va celebrar els resultats i recordar que "la victòria d'Hollande ve d'una dura preparació de tres anys; ha estat una campanya de molt esforç". **Eva Peruga**, periodista experta en política europea, i secretària general de l'APEC, va recordar que ara hi ha una tercera volta, "que són les legislatives, decisives per saber quin marge d'actuació tindrà Hollande com a president". **Michel Durrieu**, primer secretari del Parti Socialiste francès de Barcelona, es va felicitar per la victòria i va anunciar que Hollande havia guanyat també entre els ciutadans francesos residents a Barcelona, amb un 58% dels vots.

El primer secretari del PSC, **Pere Navarro**, va fer la valoració final dels resultats, tot celebrant "haver viscut una jornada emocionant amb una victòria que compartim no només perquè formem part del mateix partit, sinó també perquè som europeus. François Hollande, al llarg de tota la campanya, ha fet un discurs d'esperança, un discurs d'alternativa a totes les polítiques dels governs de dretes, polítiques d'austeritat mal entesa i retallades".

2.7. Activitats amb el think tank TASC

CONFERÈNCIA ANUAL DE TARDOR DE TASC: CRISIS TO OPPORTUNITY

Divendres 19 i el dissabte 20 d'octubre de 2012, la Fundació Rafael Campalans va participar en la conferència anual de tardor de TASC, el think-tank progressista irlandès dedicat a la reflexió sobre les desigualtats i a promoure l'equitat en les polítiques públiques que, sota el títol "Crisi to Oportunity", va organitzar conjuntament amb FEPS, la Fundació Europea d'Estudis Progressistes de la qual la Fundació Rafael Campalans és membre, a Dublín.

La Fundació va estar representada per l'economista, exdiputada al Parlament de Catalunya i responsable d'Economia del Partit dels Socialistes de Catalunya (PSC), **Rocío Martínez-Sampere**, que va participar en una taula de debat dedicada a "El parany de l'austeritat en Europa ". En aquest debat, que va ser moderat pel periodista de *La Vanguardia*, **Andy Robinson**, també van intervenir l'economista de TASC, **Tom McDonnell**, i la cap de Relacions Internacionals de la Confederació Europea de Sindicats, **Zoe Lanara**. Entre altres qüestions, es van debatre de temes tan importants com de la desigualtat de rendes, de la igualtat com a motor de recuperació econòmica, de política fiscal, del tipus de creixement necessari o de l'austeritat.

La conferència es va iniciar el divendres 19 amb una taula de debat d'experts per analitzar la desigualtat i la crisi, en què va participar el director de TASC, el **Dr Nat O'Connor**. En aquesta taula, es va pronunciar una ponència sobre desigualtats de renda i redistribució a la crisi, que va anar a càrrec de **Michael Förster**, responsable de la divisió de Política Social de l'OCDE, i una altra sobre austeritat i desigualtat, on va intervenir el director de Política Social i Econòmica de la Fundació Friedrich Ebert, **Michael Dauderstädt**. A la tarda de divendres, es va tractar sobre la igualtat com a motor de la recuperació, de les polítiques d'ingressos i de la política fiscal en general. D'aquesta secció, va destacar la intervenció de **George Irvin**, professor de la Universitat de Londres.

L'endemà, dissabte, va tenir lloc el debat sobre l'austeritat i sobre el creixement, sota la premissa que l'única manera de crear llocs de treball i de generar ingressos és fomentant el creixement, però un tipus de creixement ric en llocs de treball i sostenible.

Finalment, a la tarda de dissabte, el debat es va centrar en com fomentar la innovació i la creació d'ocupació, i va finalitzar amb una ponència sobre una nova agenda de

creixement per a Irlanda, que va anar a càrrec del director de NERI, **Tom Healy** i del exdiputat irlandès al Parlament Europeu, **Proinsias De Rossa**.

2.8 JORNADA "Autogovern, federalisme i dret a decidir. Els casos d'Escòcia i el Quebec"

La Fundació Rafael Campalans va organitzar el 29 de juny una jornada al Pati Manning que tenia com a principal objectiu obrir el debat sobre el dret a decidir, des d'una perspectiva democràtica i federal.

En aquesta conferència vam abordar la qüestió des d'una perspectiva lligada als drets democràtics dels ciutadans de Catalunya i des de la posició dels que tenim la voluntat de seguir formant part d'Espanya. És una aproximació innovadora però pensem que ha arribat el moment de fer-la. I per això hem convidat a ponents amb diferents posicions polítiques, tant de Catalunya com de la resta d'Espanya.

La jornada va ser inaugurada per **Montserrat Tura**, diputada i membre del Patronat de la Fundació, que va recordar que "el debat sobre el dret a decidir té a veure amb les ànsies de llibertat dels pobles, més enllà de l'economicisme". Tura ha lamentat que en aquests més de 30 anys de democràcia "el PSC ha donat molta lleialtat i ha rebut molt immobilitisme", i ha fet una crida a reflexionar sobre els mecanismes per a canalitzar la

demanda de més autogovern que reclama la ciutadania. Per això, Tura ha demanat "parlar de tot obertament, sense tabús i sense dogmes".

El debat es va organitzar al voltant de tres taules. La primera, "**Democràcia i llibertats nacional**", moderada per **Albert Sáez**, director adjunt d'El Periódico de Catalunya, va comptar amb les intervencions d'**Ignacio Sánchez Cuenca**, professor de Sociologia de la Universitat Complutense de Madrid, que va alertar de la necessitat que "el sistema institucional resolgui els conflictes d'interessos de les parts implicades en el tema de l'autogovern de manera democràtica, canalitzant les demandes legítimes de més autogovern". Així, va sentenciar que "cal prendre seriosament la democràcia, i això inclou dos principis fonamentals: igualtat i autogovern". Per la seva banda, **Ferran Requejo**, catedràtic de Ciència Política de la UPF, va defensar que "les nacions minoritàries han de sentir còmodes dins de l'Estat", i es va definir com ex federalista i actual independentista.

Segons Requejo, "ara estem en fase de creixent independentisme", però va recordar que "perquè sigui possible, hi ha una majoria social àmplia, un procés d'internacionalització de la causa, màxima transversalitat entre els partits del Parlament, i un lideratge clar". Jaume López, professor de Ciència Política de la UPF, va

recordar que "el dret a decidir ha convertit tema central en el debat polític dels últims anys, protagonista en termes de mobilització", i implica una idea de "radicalitat democràtica".

El notari **Juan José López Burniol** va moderar la segona taula, amb les intervencions d'**Enoch Albertí**, catedràtic de Dret Constitucional de la UB, que va evidenciar que "en termes jurídics, no hi ha a la Constitució espanyola un reconeixement exprés del dret a decidir, com de fet passa en tots els Estats ", i de **Francisco Caamaño**, diputat al Congrés, que va assegurar que "no hi ha autogovern sense parcel·les de cogovern ". L'exministre de Justícia ha defensat que "els 'unionistes' (entre els quals s'ha inclòs) són tan demòcrates com els que demanen el dret a decidir", encara que sí es va mostrar partidari d "'un projecte comú que reconegui de veritat les diferències". En aquest sentit, ha apuntat que troba a faltar "un partit a Espanya que defensi el federalisme sense complexos".

"Els casos d'Escòcia i el Quebec", tercera taula moderada pel director adjunt d'*El País*, **Lluís Bassets**, va comptar amb el catedràtic de l'Escola de Ciències Socials de la Universitat d'Aberdeen (Escòcia), **Michael Keating**, que va detallar les tendències polítiques a Escòcia, on les

posicions independentistes passen pel "Independence light" i la "devolution max". El professor escocès va fer, evidentment, constant referència al referèndum de la tardor de 2014, en què, segons ell, "la pregunta ha de ser única i clara". Segons Keating, "els anglesos no accepten el federalisme, per a ells és menys acceptable que la independència". **Patrick Taillon**, professor de Dret Constitucional a la Universitat Laval del Quebec, va alertar que "encara que la idea del dret a decidir s'ha consolidat al Quebec, hi ha un cert cansament entre els ciutadans. Taillon ha insistit en els instruments necessaris per poder organitzar amb èxit un referèndum: qui ho celebra, qui ho paga, què majoria guanya, quins són els límits i quina és la pregunta. **Xavier Arbós**, catedràtic de Dret Constitucional de la UB, va assegurar que "el que més enveja del Quebec és Canadà, i va reiterar que "el problema és la sobirania compartida, si es permet que hi hagi sobirania en determinades competències". Finalment, **Joan Ridaó**, professor de Dret Constitucional i Ciència Política de la UB i la UOC, va voler evidenciar que "en els casos del Quebec i Escòcia es posa de manifest la legitimitat democràtica del dret a decidir, del dret a l'autodeterminació", i va assenyalar que "el repte del catalanisme del segle XXI és esdevenir un veritable moviment de masses", encara que va apuntar també que "el federalisme no està pensat per a aquells que no volen viure units".

La cloenda de la jornada va anar a càrrec de **Miquel Iceta**, president de la Fundació Rafael Campalans, que va remarcar que "la Fundació serà present en els debats sobre el dret a decidir, no ens mantindrem ni al marge ni indiferents, perquè el debat no ens fa por. Hi participarem des d'una perspectiva democràtica i federal ", i va recordar que " el model dels socialistes catalans és el del federalisme plurinacional ". Com a conclusió, Iceta ha alertat que "ni l'autodeterminació ni el dret a decidir aportaran una solució màgica", però "si dos terços del Parlament volen una consulta o obrir negociacions, la democràcia i la política han de trobar, i trobaran, el camí ".

Per al seminari, es va preparar un dossier de documentació amb els següents materials:

Els mitjans de comunicació es van fer ressò de la celebració del seminari.

Van recollir la notícia:

- TV3 (notícia al TNmigdia)
- El País
- El Periódico
- La Vanguardia
- Ara
- El Punt Avui
- Nació Digital (3 notícies)
- E-notícies

LA "POLIFONIA" AL PSC AUGMENTA
Els dirigents socialistes Laia Bonet, Albert Aixalà, Montserrat Tura i Miquel Iceta ahir a la primera fila de les Jornades de la Fundació Rafael Campalans, en què van debatre sobre autogovern, federalisme i dret a decidir. L'exconsellera va obrir la jornada remarquant que Catalunya "vol i necessita instruments d'Estat". CRISTINA CALDERES

A banda de recollir el contingut del seminari, el diara Ara va publicar un parell d'entrevistes de dos dels ponents: a Ignacio Sánchez-Cuena i a Francisco Caamaño.

DEBAT POLÍTIC

Ignacio Sánchez-Cuena

PROFESSOR DE SOCIOLOGIA DE LA UNIVERSITAT COMPLUTENSE DE MADRID

Non govern "Es un desastre a l'hora de retre comptes davant la ciutadania"
Zapatero "Es el president espanyol que ha atès millor les demandes catalanes"

"El no de Rajoy al pacte fiscal farà créixer l'independentisme"

ORIBOL MARCH
BARCELONA

Ignacio Sánchez-Cuena (València, 1966) és professor de sociologia de la Universitat Complutense de Madrid i dirigeix l'equip d'investigació del Centre de Estudios Avanzados en Ciencias Sociales de l'Institut Juan March. La setmana passada va a Barcelona on una jornada que va organitzar la Fundació Campalans, integrada al PSC, sobre autogovern, federalisme i dret a decidir. "Existeix la necessitat que el sistema institucional resolgui els conflictes d'interessos de les parts implicades en el tema de l'autogovern de manera democràtica, canalitzant les demandes legítimes de més gestió autònoma", va defensar en una taula rodona d'aquestes jornades.

Dimecres passat el Centre d'Estudis d'Opinió (CEO) afirmava en el Q1UC els partidaris del sí en referèndum d'autodeterminació a Catalunya. Quines causes hi veu? Tres, bàsicament: l'actitud tancada de l'Estat envers les demandes catalanes, el reconeixement del nacionalisme espanyol i la crisi econòmica, que fa que hi hagi gent que pensi que s'estaria millor fora d'Espanya en el marc d'un estat propi. Un no al pacte fiscal que defenes el govern encara faria augmentar més el percentatge d'independentistes.

«En què basa el ressorgiment del nacionalisme espanyol? Han renascut tòpics anticatalans i s'ha situat un pilar com la llengua catalana des de determinats àmbits. On comença aquesta tensió? Podríem dir que José María Aznar rubar la seva política territorial en la confrontació de nacionalismes, l'espanyol, el basc i el català.

José Luis Rodríguez Zapatero hova intentar arreglar amb el concepte d'Espanya plural.

Va ser un canvi radical. En el seu moment no es va donar gaire crèdit polític a aquesta operació, però no es pot negar que cap president en la història democràtica espanyola ha estat més favorable a les demandes catalanes que Zapatero.

Aquí se'l recorda, en part, pels seus incompliments i per la seva promesa de donar suport a l'Estatut que sortís del Parlament, el cèlebre *apoyaré* de l'any 2006. Aquella declaració en què es comprometia a aprovar el text que sortís de Catalunya no se li podia donar un caràcter immutuable. Si hagués complert la seva paraula la sentència del Tribunal Constitucional (TC) contra el text encara hauria estat més dura.

Amb aquesta sentència s'acabà el somni de l'Espanya plural.

De fet, l'operació pública de l'Estatut fracassà abans, quan ERC se'n despenjà i demanà el no arran del pacte entre Zapatero i CiU. Vist en perspectiva, però, la política territorial de l'ex president espanyol és un èxit comparada amb la d'Aznar.

«Ara que el PP ha tornat al govern, es corre perill d'involució? Crec que el PP ha après que si vol oposar-se als nacionalismes no pot fer-ho com Aznar. Ara no parlen d'identitat, sinó d'eficiència en la gestió autònoma.

No és una coartada? És un canvi d'estratègia molt fort. Es menys balibarnat amb els aspectes simbòlics, però assenyalen les duplicitats competencials. És un discurs poc creïble la majoria es van crear en l'època del PP.

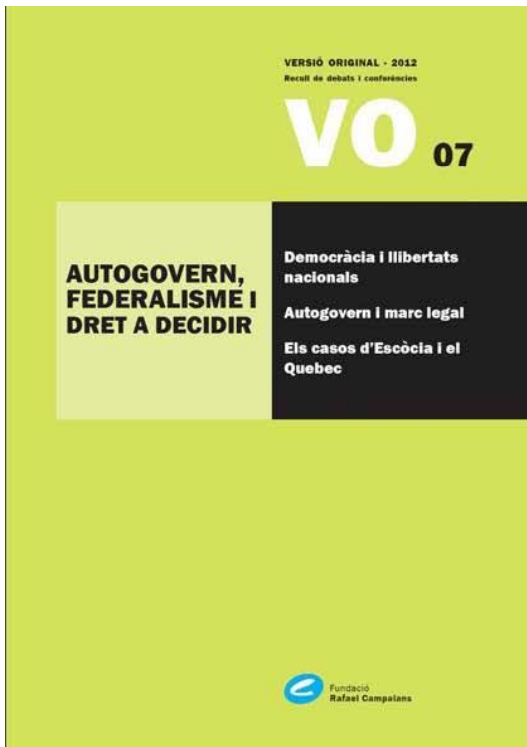
En un article a *El País* vostè deia que el balanç dels governs de Zapatero eren positius, pel que fa a les reformes democràtiques i de drets civils. Per què l'electorat va donar només 110 diputats al PSOE en les passades eleccions? És complicat de saber. Crec que va ser un vot més de rebuig per la gestió de la crisi econòmica que no pas pel balanç del govern socialista. La meitat dels votants que van abandonar el PSOE ho van fer per la història que el PP havia millorat la situació econòmica. Ara ja hem vist que Rajoy no és capaç de treure ningú de la crisi.

«Perilla l'herència dels set anys de govern socialista a Espanya? Sí, molt. En termes de rendició de comptes, de compliment de promeses i de transparència, el govern de Rajoy és un desastre.

«I què hauria de fer el PSOE per tornar a ser una alternativa vàlida? Per començar, fer anàlisi de què ha fet malament aquesta última anys. Encara no ho ha fet i fins que no ho faci no se'n sortirà.»

Ignacio Sánchez-Cuena a les escales del Pall Màgic del Centre de Cultura Contemporània de Barcelona (CCCB). www.elpais.com

Pocs dies després de la celebració del seminari, la Fundació va editar on line un resum complet de les diferents ponències del seminari, a la col·lecció *Versió Original*.

JAUME LÓPEZ
Professor de Ciència Política de la UPF

En la mitja llúria participem en aquesta jornada, perquè és el moment que s'ingui no es fa tant un debat: els debats són de tot hom. Són debats que venen al carrer, i és molt important per al país que s'ingui monoplètz un debat.

Contra la meua opinió és el dret a decidir. El dret a decidir protagonista el debat polític d'aquest país els últims anys. Les darreres grans manifestacions que s'han fet en aquest país han estat sobre el dret a decidir: 2006, "som una nació, volem dir a decidir"; 2007, "som una nació i demanem"; 2010, "som una nació, insubmissió decidim". Des del punt de vista mobilitzador, el dret a decidir és un element clau. No només així el govern de Catalunya parla del dret a decidir: qui primer va assumir políticament aquest concepte des dels partits va ser Artur Mas en un discurs que inaugurava la cana gran del catalanisme, el 2007.

El dret a decidir és clar que no està tan clar és que tot hom tingui clar què vol dir "dret a decidir". Cal clarificar conceptes. El dret a decidir i el dret a l'autodeterminació no són sinònims. El dret a decidir no és un subterfugi per no parlar del dret a l'autodeterminació, no és un agermanament, no és un llibre, són coses fonamentalment diferents. Certament, socialment el dret a decidir es genera sota el marc de reivindicació del dret a l'autodeterminació. D'entrada, en el seu naixement, tots dos conceptes estan molt vinculats, però amb no vol dir que conceptualment siguin el mateix.

Com justificar que el dret a decidir i el dret a l'autodeterminació no són el mateix? Hi ha tres grans fonaments que impliquen aquesta diferència.

En primer lloc, el dret a l'autodeterminació no planteja dubtes, està molt clar què vol dir. El dret a l'autodeterminació (reservem aquesta pobles internacionalment reconeguts amb conflictes internacionalment reconeguts. Estem parlant, per tant, d'un marc de conflictes. Planteja problemes aquest dret? Jo crec que no. Fa uns vint anys el Col·legi d'Advocats de Nova York va publicar un informe sobre el Salina Occidental, considerant que és un cas clar de dret a l'autodeterminació. El que el planteja un problema és en s'aplica aquest dret a l'autodeterminació. Quin és el cas on es pot subsumir aquest dret? Si tenim en compte aquest criteri, Catalunya no seria un cas de dret a l'autodeterminació. Notarem el que estem reivindicant és una altra cosa, no el que el nostre interlocutor internacional està entenen quan diem "dret a l'autodeterminació".

Què és, doncs, el dret a decidir? La definició que podem donar és temptativa, perquè no hi ha un reconeixement explícit com passa amb el dret a l'autodeterminació en el dret públic internacional. L'entem generalment: Alno vol dir que comencem des del no res? Jo crec que tenim suficients bases com per legitimar que hi ha elements suficients com per definir aquest dret a decidir d'una manera ètica. Quins són aquestes bases per construir el dret a decidir?

1. Àmbit de la teoria política actual. Avui dia, el que genera una problemàtica més gran és com definir el dret. S'ha fet molt camí en l'evolució de les teories liberals, però en l'àmbit democràtic hi ha més camí a recórrer. Ningú no posa en dubte la regla de la majoria com a mètode per resoldre problemes, però el que no tenim teoritzat és sobre què s'aplica aquesta regla de la majoria. El que és obvi és que el resultat final dependrà de com es defineix aquest dret, com es defineix el col·lectiu sobre el qual es defineix la regla de la majoria. El dret a decidir connecta amb una línia profundament progressista, que és la radicalitat democràtica, anant a l'arrel de la democràcia i anant més enllà. Els processos de descentralització que s'han desenvolupat a les democràcies occidentals han generat nous debats. És a dir, nous caminats sobre les quals s'aplica la regla de la majoria. Parlar de dret a decidir és el nostre dictamen que hi pugui haver, perquè estem just a la cresta de l'onada de la reflexió política actual.
2. Àmbit jurídic. Dictamen del Tribunal Internacional de la Haia sobre Keenan (Jo-

MONTGERRAT TURA
Alfons de l'Institut de Ciències i polítiques del Parlament de la FC

La Fundació Campalans disposa d'una important bibliografia que reuneix un conjunt de reflexions molt interessants. Especialment mereix la col·lecció (i) reflexió en què de la mà de l'edició, Meditèrrania ens permet consultar gran nombre de recopilacions de textos imprescindibles del pensament polític de les darreres dècades.

En el que porta per títol Catalunya, Catalanisme i socialisme de Joaquim Nadal ens recorda que l'estat del catalanisme polític de finals del segle XIX i principi del XX i que situa els elements de debat sobre el ser d'una nació moderna, ho fa unitari amb la complexitat dels estats moderns, però en el si del mateix model dels estats de l'Europa occidental d'aleshores i amb la contradicció addicional de ser la part d'aquest estat més avançada socialment i econòmicament, i la que menys participa d'una forma directa en els mecanismes del poder de l'aparatu de l'Estat.

Un fenomen que s'ha repetit en altres moments històrics i tot i la important industrialització i dinamisme econòmic, la impactant eflorescència política i especialment d'explicació dels sentiments i valors de pertinença a la nació catalana no s'han fet gran pesant en les esferes governamentals dels diferents règims del darrer segle (per marcar un límit cronològic).

En aquest mateix volum mencionat es fa referència, contrastant i complementant el pensament anterior de ciutats de Pauquel Maragall i Antoni Francés en el vintè de la important activitat social i política per aconseguir la democratització de l'Estat espanyol en l'etapa final del franquisme quan afirmem: "el conjunt de la societat catalana comprenia amb la reivindicació democràtica va vincular la independència a la reivindicació nacional i finalment la negociació de la transició va haver de comptar amb tots els elements que havien contribuït a crear una democràcia democràtica i una mobilitació general per la qualitat nacional. I tal va ser el procés constructiu en el qual van participar amplis sectors catalans, especialment els moviments populars.

Així doncs, són molts els passos de la història en què la reivindicació de llibertat i democràcia ha anat vinculada a la de major reconeixement nacional de Catalunya.

Seguint amb les rutes,

Jordi Solà Tura escrivia deu anys després d'aprovar-se la Constitució:

"És un fet que l'Estat oligàrquic no volia s'ho identificat com una idea de nació única espanyola que encloia una idea de plurinacionalitat, que ho havia creatat la defensa de la concepció centralista, indiscutible i enclosa de la nació espanyola a l'edifici aquest s'havia convertit no volia en el monopoliador del concepte unitari de nació única - també - en el seu defensor armat contra tot el que es propugnaven la sola idea d'un altre concepte de nació. Aquest va ser el principal fonament ideològic

XAVIER ARBÓS
Col·laborador de l'Institut de Ciències i polítiques del Parlament de la FC

En primer lloc vol fer un advertiment sobre el to de la meua intervenció: jo sóc un apassionat del Quebec i el Canadà però el nivell dels meus comentaris no estan a l'altura d'aquesta ocasió, per tant en alguns moments desviaré en algun punt.

Desitjo-me comentar una cosa: hi ha una cosa que com a català emveto del Quebec i el Canadà. Intentant explicar per què jo sóc federalista, això que quedi clar. Ara, no m'agrada un succedani, sinó el federalisme de veritat i amb Canadà he trobat un bon exemple. Significa que hi ha una cultura federal i després explicare alguns elements institucionals.

Quebec té una tradició constitucional molt particular. Va ser conquerit pels anglesos però va tenir institucions parlamentàries molt establides al llarg de tot el segle XVII. El sistema unicameral britànic, amb tota la seva complexitat, portat al Quebec va ser menys pervers que en d'altres llocs. Que va significar? Va significar que el disseny constitucional de 1867 (preludi subscrit en l'article 91 per corregir els suposats excessos de la guerra civil dels Estats Units i els suposats excessos dels drets dels estat) estava pensat per centralitzar les competències del govern de la federació.

Però què va passar? El nou tribunal suprem - que no va constituir fins al 1875 - no era la darrera instància. Tot el conflicte de competència es resolvia a Londres, amb un gabinet del consell presidat de la reina. I la jurisdicció britànica tenia a donar la raó a les províncies. És la tendència.

Per això des de la part quebequesa, quan a partir de 1945 (si no vaig errat) el tribunal suprem va esmentar el tribunal de darrera instància, es van començar a veure aquestes coses amb govern. No hem d'imaginar que amb els darrers anys va ser aquesta posició britànica va impedir a partir dels anys 30, la creació d'una veritable política social a escala federal i la implantació d'un estat social. Per tant, hi ha una raó social i no només de construcció nacional canadenca per intentar que hi ha hagut un tribunal que decidís en darrera instància.

La idea de la distribució de competències no és una idea perversa de juristes, i és essencial, perquè hi ha un autogovern que hi hagi distribució de competències i que aquestes coses amb govern. No hem d'imaginar que amb els darrers anys va ser la darrera instància. Però el tribunal suprem, és cert que primer va frustrar les expectatives de la posició de Quebec de poder mantenir una relació bilateral amb una certa expectativa de poder votar els casos constitucionals que no li fossin favorables. Aquesta expectativa va ser frustrada per una consulta, en el tribunal suprem de Canadà, en el que està que era una convenció, una pràctica política, que és una certa instància i hi ha una unitat pràctica per promoure reformes constitucionals, es considerava que no era exigible jurídicament.

La idea de federalisme podem parlar d'un sistema que en què funcionem com a mínim quatre errors: a primera de la de les regles i de la de la distribució de competències, aquesta ha funcionat i retrobament ha. La dels recursos, que vol dir la capacitat econòmica per tirar les entrades. El sistema de finançament de les províncies canadenques, és un sistema que té en compte sobretot els nivells d'equilibri però

3. GRUPS DE TREBALL I ESPAIS DE DEBAT

3.1 EL PROJECTE ECONÒMIC SOCIALDEMÒCRATA DESPRÉS DE LA CRISI

Grup coordinat per Quico Trillas i Carles Rivera

Motivació

Arrel de la crisi econòmica-financera de 2008-2009 els partits socialdemòcrates de la Unió Europea han trobat grans dificultats per proposar un projecte econòmic alternatiu a la dreta. Això és paradoxal, donat que hi ha un cert consens que la crisi ha estat causada per la desregulació econòmica i financera que preconitza la dreta. Gran part de la crisi política de la socialdemocràcia a Europa està relacionada amb la incapacitat per mostrar una alternativa econòmica diferenciada. De totes maneres, segueix sent una gran veritat que els països que millor fan compatible prosperitat econòmica i igualtat són els que han vingut aplicant durant dècades un model socialdemòcrata, com els països nòrdics. Aquest model, però, s'ha d'actualitzar i posar al dia.

La necessitat de posar al dia amb rigor el projecte econòmic de la socialdemocràcia adquireix a Catalunya algunes característiques locals. Al PSC hi ha poc discurs econòmic des de les desaparicions polítiques de Pasqual Maragall i Antoni Castells i els equips que van crear. Per altra banda, molts economistes acadèmics es deixen fàcilment impressionar políticament pel prestigi de Mas-Colell. Però hi ha també molts economistes acadèmics, i altres experts en ciències socials, que són clarament progressistes i que estarien disposats a treballar en un procés d'elaboració teòrica que actualitzi els valors de la socialdemocràcia, i que a la vegada actualitzi la projecció pública de l'economia com a ciència social. No s'hauria d'esperar que el PSC surti de la seva debilitat actual per començar a treballar amb aquests sectors. És més, treballar amb nous grups d'economistes i altres científics socials relativament desconeguts pot ajudar el PSC i l'esquerra catalana a sortir de la seva debilitat.

Krugman defensa que no només hi ha un sol tipus d'economistes. En concret, als Estats Units, diu que hi ha els economistes "fresh water" (de dretes, hereus de l'escola de Chicago) i els economistes "salt water", més vinculats a les universitats de les dues costes del continent americà, progressistes, hereus del keynesianisme però també dels exponents més oberts de l'escola neoclàssica, com Samuelson o Arrow. Però a Espanya i a Catalunya, les crides a l'ortodòxia han creat un fals consens entre economistes (vegi's per exemple els documents de FEDEA) que impedeix que emergeixi amb força una veu

sòlida que demani sortides rigoroses, però justes i equitatives, progressistes, a la crisi. On són els nostres economistes d'aigua salada?

Objectius

- 1) Aglutinar una nova generació d'economistes o científics socials interessats en l'economia al voltant del PSC, un grup d' acadèmics o professionals amb *background* acadèmic, no necessàriament coneguts en els mitjans polítics i informatius, en diàleg amb altres economistes més consagrats, per aproximar-los al PSC i a la creació d'una alternativa progressista a Catalunya.
- 2) Contribuir des de Catalunya al debat internacional sobre el projecte socioeconòmic de l'esquerra.

Mètode

3 tipus de reunions:

- De treball, per part d'un nucli central, encarregat d'elaborar un document d'anàlisi i propostes amb un format semblant a "The Nordic Model" (veure referències).
- D'experts nacionals, on el nucli central dialoga amb una selecció d'experts més consagrats.
- Conferència internacional final amb participació d'economistes progressistes del màxim prestigi internacional, en funció del pressupost.

Continguts

Globalització, democràcia i estat del benestar

Creixement i equitat

Mercats, competència i regulació

Costos, exportacions i competitivitat

Una sortida equitativa de la crisi

Endeutament privat i públic

L'exemple dels països nòrdics

Canvi climàtic i creixement sostenible

La crisi de la ciència econòmica: el paradigma neoclàssic i les noves perspectives conductuals, neo-institucionals, evolutives...

Fiscalitat i sector públic

Federalisme i economia pública

Un estat fort i eficaç: incentius en el sector públic i el sector privat.

Un sistema polític que faciliti un creixement equilibrat, estable i sostenible: modernització dels partits polítics, lluita contra la corrupció

Política Fiscal

Coordinació fiscal a Europa

El futur del treball

Migracions

Sistema de pensions

Mercat Laboral

Negociació col·lectiva

Govern corporatiu i participació dels treballadors en l'empresa

El rol dels sindicats

Calendari

-Mesos 1 i 2: reclutament d'un nucli central d'unes 4 persones (Trillas, Rivera, Asensio...)

-Mes 3: Elaboració d'un esborrany obert que assenyali els grans temes.

-Mesos 4 i 5: Reunions amb experts nacionals: Jordi Brandts, M.A. García Cestona, Xavier Vives, Antoni Zabalza, Vicente Salas, Josep Oliver, Albert Solé...

-Mes 6: Conferència internacional: els anteriors + Andrés Velasco, Austan Goolsbee, Ed Balls, Fundación IDEAS, Fundación Alternativas, Fundació PSE altres think tanks, periodistes interessats, convidar "vells" economistes del PSC. Presentació d'un document final.

3.2 EUROPA

Objectiu:

Elaborar propostes de reforma institucional a partir de l'anàlisi (objectius, instruments i resultats) de les polítiques desenvolupades, dedicant una especial atenció a les conseqüències sobre Espanya i Catalunya. L'enfoc es centra en les polítiques de ciència i tecnologia, medi ambient, canvi climàtic, energia, pressupostos i fiscalitat.

Aquest grup es reuneix quinzenalment.

Responsable: Josep Maria Vegara

Membres del grup: Montserrat Colldeforns, Manuel de Forn, Artur Ferrer, Francesc Figueras, Jordi Galter, Josep Isern, Xavier Mas, Antoni Montseny, Francesc Morata, Ferran relea, Francesc Roca, Àngels Santigosa, Anna Tenza, A. Ventura.

Sessions:

25 d'abril de 2012

Tema: Organització del funcionament del grup de treball

9 de maig de 2012

Tema: Les institucions de la UE.

Ponent: Francesc Morata

6 de juny de 2012

Tema: Polítiques europees de ciència y tecnología

Ponent: Rafael Rodríguez Clemente

20 de juny de 2012

Les relacions Espanya-UE: "el rescat"

Altres:

24 d'octubre de 2012

Tema: Els pressupostos de la UE

Ponent: Montserrat Coldeforns

21 de novembre de 2012

Tema: Federalització en la gestió dels residus nuclears

Ponent: Ferran Relea

3.3 ESPAI ALTERNATIVA

La Fundació Rafael Campalans i la JSC van posar en marxa el 2012 un àmbit de treball de la Fundació sota el nom ESPAI ALTERNATIVA amb l'objectiu de crear un pols de pensament del socialisme juvenil.

La signatura del conveni de col·laboració entre la JSC i la Fundació es va formalitzar amb un sopar el 29 de juny a Barcelona.

CURS PER A JOVES SOCIALISTES A LA FUNDACIÓ RAFAEL CAMPALANS

Curs impulsat per la Fundació Campalans, en col·laboració amb la JSC, i dirigit per Isidre Molas, que es va desenvolupar al llarg de 8 sessions entre els mesos de juliol i novembre.

Objectius:

- Donar resposta a la desorientació generada per la crisi
- Parlar de la política com a vocació de fer coses i del ritme de les reformes
- Parlar de l'aliança de classes i sectors per guanyar la majoria de la societat

Temes:

1. El socialisme com a camí. Estratègia i majoria social.
Isidre Molas (6 de juliol)
2. Canvis en la societat catalana. Individualisme i desvertebració social.
Oriol Bartomeus (13 de juliol)
3. Contingut ètic de la decisió de ser socialista "per què som socialistes?"
Joan Manuel Del Pozo (21 de setembre)
4. La política com a vocació i com a professió. El paper dels partits.
Albert Aixalà (28 de setembre)
5. Globalització i crisi de l'Estat social. **David Lizoain** (5 d'octubre)
6. Normació del sistema financer internacional. **Narcís Serra** (9 de novembre)
7. Economia i creixement sostenible. **Josep Maria Vegara** (30 de novembre)
8. Comunicació, valors, informació i mitjans. **Gabriel Colomé** (14 de desembre)

Assistents:

Renato Marín, Berta López Reyes, Laia Castellana, Desirée Fuertes, Manu Reyes, Albert Dalmau, Ana Valenciano, Eduard Soriano, Nuria Ponce, Niobe Portero, Álvaro Rodilla, Aitor Blanes, Cristina López, Sofía Acosta, Eloi Menasanch, Alberto Castillo, Marc Liria, Pol Gibert, Montse Pérez, Juan Francisco Ligeró, Alexandra Moreno, Juan Torrecilla, Ricard Raquer, Oriol Martín, Víctor Pijoan, Olga Villa, Xavi Mir, Alex López, Oriol Puig Mora, Josep González, Elena Díaz Torrevejanó, Javi López, Jesus Orellana de los Santos.

3.4 SOPARS D'UNIVERSITATS

Coordïnats per Pilar Tacher, aquest any s'han reprès els sopars de professors universitaris vinculats políticament, o propers, al PSC per tal de debatre temes d'actualitat a partir de la conversa amb un convidat.

En el darrer sopar, celebrat el dijous 14 de juny a l'Hotel Rivoli, el convidat va ser Jordi Martí, president del Grup municipal a l'Ajuntament de Barcelona i, per tant, cap de l'oposició municipal.

4. PROGRAMA DE COOPERACIÓ POLÍTICA MEDITERRÀNIA

Al 2012, la Fundació Rafael Campalans ha continuat la seva tasca de cooperació política a la Mediterrània organitzant i participant en diverses activitats dirigides, principalment, a la consolidació democràtica a la regió mediterrània, després de la Primavera Àrab.

En primer lloc, la Fundació s'ha plantejat continuar la seva contribució al procés de transició democràtica a Tunísia, mitjançant el suport als partits progressistes del país que, especialment al 2011, vam contribuir a reforçar a través de programes de formació adreçats als representants polítics de partits progressistes, i de múltiples trobades per intercanviar punts de vista. En segon lloc, hem dedicat els nostres esforços a difondre els canvis esdevinguts en el conjunt de la regió mediterrània a la ciutadania catalana i espanyola a través de l'organització i / o participació en seminaris i jornades. I, en tercer lloc, hem analitzat el paper que està jugant Turquia en aquest nou context, especialment com a referent de model de democràcia, un paper que considerem crucial per al futur de la regió i de la geoestratègia mundial.

Les activitats realitzades es desenvolupen a continuació.

4.1 Activitats en el marc de col·laboració amb la Fundació Friedrich Ebert

IIIa EDICIÓ DEL FÒRUM POLÍTIC EUROMEDITERRANI: LA TRANSICIÓ DEMOCRÀTICA A TUNÍSIA

En els darrers dos anys, la Fundació Rafael Campalans, conjuntament amb la Friedrich Ebert Stiftung, havia organitzat cada mes de juny, un fòrum de fundacions, organitzacions i entitats socialistes i progressistes de l'espai euromediterrani a Barcelona, amb l'objectiu de posar en comú i debatre sobre la situació política, econòmica i social dels respectius països, sobre els efectes dels moviments de transició democràtica i de reforma iniciats en alguns estats, i de les repressions que estaven tenint lloc en d'altres. La finalitat d'aquesta activitat era promoure espais de trobada, de diàleg i de reflexió sobre la oportunitat de consolidar una veritable democràcia progressista a la regió, i d'escurçar distàncies entre representants de les entitats i les societats del nord i del sud de la Mediterrània. Igualment, difondre el coneixement de la regió entre les persones assistents.

En concret, vam considerar que al 2012 seria bo poder orientar el debat sobre la consolidació de la democràcia i sobre el desenvolupament de les reformes, així com sobre les oportunitats de desenvolupament econòmic, per reforçar les democràcies. Igualment, no volem passar per alt la difícil situació política d'alguns països com Síria o Líbia, i les seves implicacions amb el conflicte entre Israel i Palestina.

Així, recollint aquest mateix esperit, i continuant la tasca iniciada fa uns quants anys amb la organització del fòrum polític mediterrani a Barcelona, la Fundació Rafael Campalans va tornar a organitzar, conjuntament amb la Fundació Friedrich Ebert, un seminari sobre les transicions democràtiques al Magreb, amb

ponents de la ribera Sud de la Mediterrània, principalment de Tunísia.

El seminari va tenir lloc el dijous i divendres 7 i 8 de juny, a la seu de la mateixa Fundació, i es va articular entorn de dues taules. La primera, que es va desenvolupar dijous, va fer un **balanç de les transicions democràtiques al Magreb**, centrant-se especialment en el cas de Tunísia, que va ser explicat en primera persona

pels tres representants de partits i entitats progressistes convidats: **Sami Razgallah**, membre de la direcció i responsable de comunicació d'*Ettakatol* (partit socialdemòcrata i de centre-esquerra, membre de la Internacional Socialista, dirigit per Ben Jafaar, actual president de l'Assemblea Constituent); **Ryadh Ben Fadhl**, secretari general del partit *Massar*, i membre del Pol Democràtic Modernista, una coalició de centre esquerra; i **Mehdi Ben Abdallah**, president de l'associació *Dimoqratioun* i membre del Consell Nacional d'*Ettakatol*.

Aquesta taula també va fer un repàs de la situació política als principals països de la regió, exposició que va anar a càrrec del responsable de Polítiques Euromed de l'IEmed, **Pol Morillas**, que va definir a grans trets la situació a la regió parlant de les tres "C": consolidació democràtica,

col·lisió entre les forces democràtiques i de l'Antic Règim, com es veu clarament a Egipte; i continuïtat, com és el cas d'Algèria o Síria... Entre d'altres qüestions, en el torn del debat es va parlar del paper de la societat civil, de la divisió de les forces progressistes, i de les similituds amb la transició política espanyola. Precisament, van poder aportar aquesta experiència **Anna Balletbó**, presidenta de la Fundació Internacional Olof Palme, i **Jordi Pedret**, advocat i ex diputat al Congrés, i actual responsable del programa de cooperació política Mediterrània a la Fundació Rafael Campalans. Van assistir també al seminari: **Pol Gibert**, secretari de Política Europea i Internacional de les JSC, i **Àlez Saez**, diputat del PSC al Congrés per Girona.

La segona taula, que es va celebrar divendres, va tenir un enfocament més pràctic, centrat en l'estructura i organització d'organitzacions progressistes. En aquesta taula, van

intervenir els representants tunisians membres de l'associació *Dimoqratioun*, que van donar detalls de la seva estructura, característiques i objectius, i també diversos representants de fundacions i think-tanks catalans i espanyols. En concret, van intervenir: **Jordi Vaquer**, director del CIDOB; **Carlos Carnero**, director-gerent de la Fundació Alternativas; **Albert Aixalà**, director de la Fundació Rafael Campalans; i **Lothar Witte**, director de la Friedrich Ebert Stiftung a Madrid; que van explicar el funcionament de les seves respectives fundacions o entitats i respondre a les preguntes dels representants polítics tunisians.

Finalment, la trobada va ser molt profitosa per aprofundir en els principals temes de debat polític a Tunísia en aquest moment i per debatre sobre les posicions dels principals partits progressistes del país de cara a les properes eleccions que s'han de celebrar entre març i abril de 2013.

4.2 Acte sobre la primavera àrab organitzat per la FEPS, el PSE, el GPF i el grup S&D

UNA AGENDA PROGRESSISTA PER A UN NOU MÓN ÀRAB

Introducció

El 29 i 30 de març de 2012, la Fundació Rafael Campalans va participar en la conferència organitzada per la Fundació d'Estudis Progressistes Europeus (FEPS), el Partit Socialista Europea (PSE), el Fòrum Progressista Global (GPF) i el Grup de l'Aliança de Socialistes i Demòcrates al Parlament Europeu (Grup S & D) que es va celebrar a Tunísia sota el títol: "Una Agenda Progressista per a un nou món àrab". Aquesta trobada, que va tenir lloc a l'hotel Regency Tunis Hotel, va ser d'una enorme importància per continuar el diàleg establert entre els partits i progressistes de la ribera sud de la Mediterrània i del PSE, per concretar i identificar les necessitats dels primers, i per analitzar el paper i la influència de la Unió Europea (UE) en el procés anomenat Primavera Àrab.

La Fundació va estar representada pel seu col·laboradora externa, Eliana Camps.

La conferència es va iniciar amb un sopar de benvinguda el dijous dia 29 de març amb l'objectiu de fomentar les relacions entre els participants de la regió mediterrània (tant representants de partits com de fundacions, associacions, mitjans de comunicació, activistes, etc.), i va continuar el divendres 30 de març amb discursos de benvinguda per

part del president de l'Assemblea Constitucional del país, **Mustapha Ben Jaafar**, el president del PES, **Sergei Stanishev**, i del president del Grup S & D, **Hannes Swoboda**.

A continuació es va celebrar en sessió plenària un debat sobre els reptes de la transició democràtica que va comptar amb les aportacions de molts dels participants. Més tard es van iniciar dos grups de treball: un sobre la democratització, que va tractar qüestions relatives als mitjans de comunicació, la policia, la justícia, etc. i un segon grup sobre l'enfortiment dels partits i els moviments progressistes, per tal de fixar prioritats polítiques i constitucionals per Tunísia.

A la tarda, es van constituir dos grups de treball més: un sobre "Reptes progressistes: afrontar l'atur i assegurar la inclusió socioeconòmica"-especialment per a dones i joves-, i un segon sobre "Perspectives de futurs acords comercials i de la integració regional".

Finalment, va tenir lloc la cloenda, que va anar a càrrec de **Massimo D'Alema**, president de la FEPS.

Aquesta conferència va ser valorada com molt positiva per la Fundació Rafael Campalans, no només perquè va promoure la posada en comú de reflexions sobre la

consolidació democràtica al país, sinó perquè també va fomentar les relacions i els lligams entre actors polítics, econòmics i socials del nord i sud de la ribera mediterrània, i va generar resultats. En concret, va aprovar dos importants documents: una resolució de valoració política sobre els països de la regió i la "Declaració de Tunísia", un text significatiu i bastant extens que tracta sobre l'organització d'eleccions lliures i justes i la garantia d'una transició democràtica real, sobre una economia inclusiva i el desenvolupament social, sobre la integració regional i la cooperació sud-sud, sobre les relacions euro àrabs i el procés de Barcelona, acabant amb un pla d'acció en què la Fundació Rafael Campalans pretén participar en el seu acompliment.

4.3 Xarxa de fundacions progressistes mediterrànies (liderat per la FRC-FEPS)

La Fundació Rafael Campalans, a proposta del seu col·laborador i responsable de polítiques mediterrànies, **Jordi Pedret**, exdiputat al Congrés i advocat, s'ha planteja articular una xarxa de fundacions progressistes en l'àmbit mediterrani, basada en la Fundació Rafael Campalans com a fundació membre de la Fundació Europea d'Estudis progressistes (FEPS), amb l'objectiu de reforçar els vincles que manté amb fundacions progressistes de la regió, per tal de enfortir i ampliar-los, i contribuir a la consolidació d'un espai polític mediterrani progressista, i a la consolidació de la democràcia, la llibertat i els drets humans a la regió.

Aquest projecte s'entendria especialment en el marc de cooperació amb les activitats del "diàleg mediterrani" dinamitzat per la FEPS, de la qual la Fundació és membre des de 2010. De fet, al març de 2012, la Fundació Rafael Campalans ja va acollir la primera trobada de la xarxa existent formada per entitats i fundacions progressistes europees amb interessos en la política euromediterrània a la seva seu a Barcelona, i la intenció seria consolidar aquesta xarxa a la vegada que ampliar-la amb entitats i fundacions progressistes de la ribera sud.

4.4 Cooperació política en vistes a les eleccions presidencials de Mali

Durant el mes de gener de 2012 i, per tant, prèviament al cop d'Estat sofert pel govern del país, la Fundació Rafael Campalans va mantenir un parell de reunions amb la cònsol honorària de Mali a Barcelona, **Maria Josep Crespo**, en relació a les eleccions presidencials que s'havien de celebrar al país a finals d'abril.

A la primera reunió, la cònsol ens va exposar la situació política i econòmica del país, destacant la important tasca modernitzadora del llavors president, **Amodou Toumani Touré**, del Partit Africà per la Solidaritat i la Justícia (ADEMA-PASJ), un partit de la Internacional socialista (IS). Atès que es tractava del seu segon mandat (des de 2002), la cònsol va informar als responsables de la Fundació Rafael Campalans que en els comicis que s'havien de celebrar en breu ja no es tornaria a presentar i que, de cara a les següents eleccions, el seu partit havia impulsat una plataforma de molts petits partits que presentarien un candidat independent per continuar la tasca de govern del llavors president.

En aquest marc, la cònsol, acompanyada de l'ambaixador de Mali a Espanya, va sol·licitar l'ajuda de la Fundació per contribuir a reforçar la mobilització i la dinamització social de cara a les eleccions que finalment no es van celebrar.

Tanmateix, i encara que el diàleg amb la cònsol de cara a aprofundir la col·laboració segueix obert, s'han suspès temporalment les converses atès que, com l'actualitat va posar de manifest poques setmanes després, el país està de moment en una situació difícil i inestable des del punt de vista polític, econòmic i social, i amb una democràcia molt debilitada.

VIII TROBADA DE LA MURTRA: EL PAPER DE LA DONA ALS PAÏSOS ISLÀMICS: CANVIS I TRANSFORMACIONS'

La Fundació Rafael Campalans va participar en la VIII Trobada de la Murtra, una trobada que organitza anualment la Fundació Internacional Olof Palme que dirigeix **Anna Balletbò**, i que compta amb el patrocini de la nostra Fundació, de l'AECID, d'El Periódico i l'Ajuntament de Badalona, i en el qual participa l'IEMed, entre d'altres. El 2012, la trobada es va celebrar el 29 de setembre com sempre al Monestir de Sant Jeroni de la Murtra, a la localitat de Badalona, i va portar per títol "El paper de la dona en els països islàmics: canvis i transformacions".

La jornada va ser inaugurada per la presidenta de la FIOP, **Anna Balletbò**, i pel tinent d'alcalde de l'Ajuntament, **Miguel Jurado** i per **Alberto Virella**, director de Cooperació per Àfrica, Àsia i Europa Oriental de l'AECID.

A continuació es van celebrar tres taules. La primera, centrada en el "Estatut personal i el dret de famílies als països islàmics" va comptar amb la participació de ponents destacats com el professor de la Universitat de Barcelona, **Carlos Villagrasa**, o la jurista tunisiana, **Meriem Ben Younes**.

El debat sobre "Sistemes electorals i representació política" va tenir com a protagonistes a la periodista, **Milagros Pérez Oliva**, i el membre de l'Observatori Polític Electoral del Món Àrab i Musulmà, **Said Kirhlani**.

Després de dinar, el debat va seguir amb la taula sobre "Economia islàmica i incorporació de la dona al mercat de treball" i, finalment, va tenir lloc la cloenda, on va intervenir el director de la Fundació Rafael Campalans, **Albert Aixalà**.

En definitiva, la jornada de debat va ser molt positiva perquè va permetre un intercanvi de punts de vista i de plantejaments que va contribuir en gran mesura a donar a conèixer la situació de la dona als països islàmics, així com el seu paper crucial en les transformacions democràtiques i , al mateix temps, promoure una sèrie de relacions personals que poden ser útils per ajudar a avançar cap al camí de la igualtat en ambdues ribes de la Mediterrània.

9.30h. TAULA INAUGURAL

Presenta: - Anna Balletbò i Puig, presidenta de la FIOP
 Intervenent: - Miguel Jurado, tinent d'alcalde de l'Ajuntament de Badalona
 - Alberto Virella, Director de Cooperació per Àfrica, Àsia i Europa Oriental AECID

10.30h. Pausa - cafè

10.45h 1a TAULA: ESTATUT PERSONAL I DRET DE FAMÍLIA ALS PAÏSOS ISLÀMICS

Intervenent: - Carlos Villagrasa, professor de la Universitat de Barcelona
 - Maria-Àngels Roque, directora del departament de Cultures Mediterrànies IEMED
 - M. Laure Rodríguez Quiroga, investigadora d'EMUI-UCM (Secretaria Feminisme i Islam)
 - Meriem Ben Younes, jurista de Tunísia

Moderador: - Albert Sáez, director adjunt de El Periódico

12.30h 2a TAULA: SISTEMES ELECTORALS I REPRESENTACIÓ POLÍTICA

Intervenent: - Teresa Freixes Sanjuan, catedràtica Dret Constitucional de la UAB
 - Said Kirhlani, membre de l'Observatori Polític Electoral del Món Àrab i Musulmà

Moderador: - Milagros Pérez Oliva, periodista d'El País

14.00h. Pausa - dinar

14.45h. 3a TAULA: ECONOMIA ISLÀMICA I INCORPORACIÓ DE LA DONA AL MERCAT DE TREBALL

Intervenent: - Pilar Rivas Vallejo, professora titular de Dret del Treball i la Seguretat Social a la UB
 - Helena de Felipe, presidenta d'AFEEME
 - Samira Hadjdjilani, presidenta de l'Associació d'Empresàries d'Alger - SEVE

Moderador: - Sílvia Còppulo, periodista de Catalunya Ràdio

16.30h. CLOENDA

- Jaume Aymar, responsable del Monestir de Sant Jeroni de la Murtra
 - Albert Aixalà, director de la Fundació Rafael Campalans
 - Enric Vivó, secretari general de la Fundació Internacional Olof Palme

Relator: - Luis Alejandro Sintés, general de l'exèrcit

Organitzat per :

Patrocina :

Col·labora :

Reconeixement de crèdits de lliure elecció

1,5 crèdits

Es facilitarà servei d'autocar des de Barcelona per accedir al Monestir.
 Matricula: 15 euros (30 euros per reconeixement de crèdits). Inclou desplaçament i dinar.
 Inscripcions a area.academica@fiop.net o al 93 384 51 33

En el marc del programa de cooperació política al mediterrani de la Fundació Rafael Campalans, i per mantenir vius els nostres contactes amb representants polítics, socioeconòmics i acadèmics progressistes del país, el responsable de la política mediterrània de la Fundació, l'exdiputat i advocat, **Jordi Pedret**, va viatjar a Tunísia el passat 29 d'octubre, durant una setmana, per mantenir entrevistes amb els màxims dirigents polítics de formacions progressistes i responsables d'organitzacions de la societat civil que treballen per consolidar la democràcia, i reportar després sobre la situació política en aquests moments.

Aquest viatge va contribuir a reforçar els nostres vincles amb els partits i fundacions progressistes a la Mediterrània, com la Fundació Ahmed Tili per la cultura democràtica i la justícia social, amb la qual la Fundació Campalans s'ha compromès a col·laborar, contribuint a la difusió de les seves notes de pensament en un espai al web. Igualment, la visita ha estat molt positiva per reforçar el manteniment d'una via de diàleg polític oberta amb diferents formacions i un canal d'informació i de col·laboració favorable tant per l'objectiu de la difusió de la realitat política Mediterrània a la ciutadania catalana com per l'enfortiment de relacions entre els forces progressistes de la ribera nord i sud de la Mediterrània.

EL PAPER DE TURQUIA EN LA TRANSICIÓ DEMOCRÀTICA AL MÓN ÀRAB

La Fundació Rafael Campalans va organitzar el divendres 14 de desembre, conjuntament amb la Fundació Friedrich Ebert Stiftung, un seminari per analitzar el paper de l'islamisme en les transicions democràtiques al món àrab i debatre especialment la influència de Turquia en aquest procés.

Aquest seminari, que va portar per títol "Les transicions democràtiques al món àrab: el paper de l'islamisme" es va celebrar a l'Hotel NH Pòdium del c. Bailén 4-6 de Barcelona. I va comptar amb la participació de reconeguts investigadors i polítics experts sobre la qüestió, com **Eduard Soler Lecha** (CIDOB), **Javier Albarracín** (IEMed), **Lurdes Vidal** (IEMed) o **Carlos Carnero** i **Jordi Pedret**; i amb la visió de ponents vinguts de Turquia i de Tunísia, en concret, **Özlem Tür**, professora associada a la Universitat Tècnica de l'Orient Mitjà d'Ankara;

Mouldhi Riahi, president del grup parlamentari d'Ettakatol de Tunísia. Així, hi van participar una trentena d'experts catalans, espanyols i de països europeus i de la ribera sud de la Mediterrània, de perfils multidisciplinars (acadèmics, representants polítics, economistes ...), per tal d'aconseguir un debat ric en matisos que ampliés el coneixement de les persones assistents. Igualment, vam convidar a diputats al Parlament Europeu responsables per les relacions entre la UE i Turquia, exdiputats nacionals experts en la matèria o acadèmics investigadors de la política mediterrània i de la geopolítica mundial de *think-tanks* progressistes del nostre entorn europeu i mediterrani. I també vam convidar la representació consular de Turquia a Barcelona, així com a membres de la comunitat turca resident a Catalunya, que van participar en el debat.

En concret, la Fundació va voler analitzar l'estatus polític, econòmic i cultural d'aquesta República laica amb govern islamista (Partit de la Justícia i el Desenvolupament, AKP) fundada per Kemal Atatürk el 1923, que ocupa el 16° lloc en el rànquing mundial per PIB, que creix a un ritme anual molt alt (el 7.8% el 2011) i que té el segon exèrcit de l'OTAN a efectius, després dels Estats Units. Un país candidat a l'adhesió a la Unió Europea i que ha anat assumint cotes cada vegada més elevades de protagonisme en l'àmbit internacional, buscant complicitats amb les potències emergents i sent referent per a alguns d'aquells que van protagonitzar la primavera àrabs.

D'aquesta manera, la Fundació va organitzar un seminari en què es va analitzar la seva política exterior en els últims anys, tenint en compte la seva relació amb el creixement econòmic experimentat, tot tractant la seva influència creixent en la regió -en els països de la ribera sud de la Mediterrània-, en termes de consolidació democràtica: model d'Estat i forma de govern, relació entre poder religiós i poder polític, exèrcit, etc.

Quant al format, vam organitzar un debat d'experts (taula rodona) que vam obrir a l'assistència i participació del públic en general, amb la finalitat de contribuir a la màxima difusió del debat i de la informació proporcionada.

A nivell programàtic, després d'un sopar de benvinguda el dijous 13 de desembre, per assegurar les arribades dels ponents i plantejar els objectius del debat i els principals temes a tractar, vam dissenyar la següent planificació.

Contingut del debat

La jornada, que forma part de les activitats de la Fundació en el marc del seu programa de cooperació política a la Mediterrània, va ser inaugurada pel director de la Fundació Rafael Campalans, **Albert Aixalà**, i el director de la Friedrich Ebert Stiftung a Espanya, **Lothar Witte**.

La primera taula, titulada "Turquia i les transicions democràtiques la món àrab: la democràcia com a motor del canvi geopolític", va comptar amb les intervencions del director-gerent de la Fundació *Alternativas*, l'ex ambaixador i ex diputat al Parlament Europeu, **Carlos Carnero**; de l'investigador expert en Mediterrània del CIDOB, **Eduard Soler**; de la professora associada a la Universitat Tècnica d'Orient Mitjà d'Ankara, **Özlem Tūr**; i del director de desenvolupament Socioeconòmic de l'IEMed, **Javier Albarracín**.

Soler va posar sobre la taula diversos elements pels quals Turquia es posava com a exemple, entre els quals, una economia pròspera, les expectatives de prosperitat, per tenir un exèrcit garant dels valors constitucionals i republicans, la compatibilitat entre Islam i

democràcia, etc. I va destacar la sobreestimació del coneixement i prestigi de Turquia a la regió així com la infravaloració de la capacitat de treball de la UE amb Turquia a la regió àrab. En acabar, va criticar la desconexió de les forces progressistes dels temes socials, i va remarcar que calia parlar de justícia social i de dignitat personal i deixar d'obsessionar-se amb el tema de la *Sharia*, afegint que la majoria al món àrab la creu compatible amb la democràcia.

Tūr va centrar la seva intervenció en el *soft power* del país, així com de les limitacions del poder turc. I, per la seva banda, Albarracín va parlar de Turquia com a potència regional, descrivint les principals característiques socioeconòmiques del país (població nombrosa i creixent,

molt jove, vocació de potència, increment de la renda per càpita, diversificació productiva i competitivitat internacional, etc.), i va afirmar que la legitimitat governamental es basava en gran mesura en la redistribució de recursos materials i socioeconòmics entre la població. En definitiva, va destacar que si Turquia desenvolupava un model econòmic inclusiu, ningú voldria que descarrilés per motius polítics, i va destacar la importància de la creació de la classe mitjana.

Per acabar, **Carlos Carnero** va enumerar les mancances de Turquia en matèria de compliment dels drets humans, i va plantejar la qüestió sobre si els canvis a Turquia s'havien fet per convicció o per exigència de la UE. En definitiva, va parlar de Turquia com un país en transició permanent, i va diferenciar-la de països de la primavera àrab, que haurien fet la revolució per estar iniciant una transició democràtica.

La segona taula, titulada "Islamisme democràtic: com fer compatible democràcia i islamisme?" va ser moderada per la responsable de Món Àrab i Mediterrani a l'IEMed, **Lurdes Vidal**; i va comptar amb les intervencions de **Jordi Pedret**, responsable de cooperació Mediterrània a la Fundació Rafael Campalans i vicepresident del Centre Euro Àrab de Catalunya; i **Jamel Touir**, diputat d'Ettakatol i president de la Comissió constitucional de Tunísia.

Pedret va afirmar que l'Islam polític havia arribat per quedar-se, i va assegurar que la compatibilitat o no de l'islam amb la democràcia tenia a veure amb el sistema de finançament. **Touir** va comentar, des de la perspectiva tunisiana, la necessitat de diàleg entre el món islàmic i la democràcia europea, i va afirmar que l'Islam podia enfortir i recolzar al democràcia, i no havia de ser obstacle a la transició democràtica. Finalment,

va considerar que probablement el món àrab viuria un model de democràcia diferent del model espanyol o turc.

La cloenda va anar a càrrec de **Lothar Witte** i del president de la Fundació Rafael Campalans i diputat del PSC al Parlament de Catalunya, **Miquel Iceta**.

En definitiva, amb aquest debat vam donar a conèixer la realitat política, econòmica, social i cultural de Turquia, i aprofundir en la seva política exterior i, sobretot, en la seva influència als països de la regió mediterrània que han experimentat transicions democràtiques en l'últim any arran de les primaveres àrabs, amb la finalitat de contribuir a la seva consolidació democràtica, positiva per a l'estabilitat i el progrés del conjunt de l'espai euromediterrani.

La publicació trimestral *FRC Revista Debat de Polític* ha deixat d'editar-se el 2012. Tot i que estava prevista la sortida del número 28 durant el primer trimestre, només se'n van publicar tres peces. D'una banda, l'entrevista feta a Pere Navarro, primer secretari del PSC. En segon lloc, l'article "La televisió pública, millor pública, de Jordi Mercader, a la secció de Comunicació. I, per últim, l'article "Publicitat enganyosa", de Pep Prieto, a la secció de Cultura.

■ ENTREVISTA

Pere Navarro

ENTREVISTA ■

Pere Navarro

Primer secretari del PSC

‘Els socialistes hem de donar respostes útils a la gent, però també inculcar la mentalitat de canvi en el model de societat’

ALBERT AIXALÀ
Director de la Fundació Rafael Campalans

ORIOL BARTOMEUS
Director de frc REVISTA DE DEBAT POLÍTIC

Fotografia: Andreu Adrover

Després de Pere Navarro fa gairebé un any en el qüestionari adreçat a diversos alcaldables socialistes (*frc REVISTA DE DEBAT POLÍTIC*, n. 25), que el PSC és un partit al mateix temps municipalista i amb visió de país, i que cal pensar en construir, des de cada ajuntament, una Catalunya millor que doni respostes als reptes que tenim plantejats. Molts són aquests reptes a què s'enfrontaven els candidats a les eleccions municipals de 2011, que es presentaven en un escenari particularment complicat, després d'uns comicis autonòmics amb uns mals resultats per al PSC i en què el pes de la crisi es va fer notar de manera important. Pere Navarro, però, amb el 32,26% dels vots, va resultar guanyador a Terrassa, demostrant que havia estat capaç de donar resposta als vells i nous problemes a què s'enfronta la seva ciutat. Com? Anant més enllà del dia a dia, assegura, i buscant sempre l'acord amb la ciutadania.

Nascut a Terrassa el 1959, Pere Navarro n'és alcalde des de 2002. Llicenciat en Biologia per la Universitat Autònoma de Barcelona, militant del PSC des de 1977, és un dels fundadors de les Joventuts Socialistes de Terrassa. Des que va entrar com a regidor el 1987, ha estat responsable de diverses àrees de l'Ajuntament de Terrassa, des d'Urbanisme a Cultura, passant per Participació Ciutadana i Joventut. Cap de llista i vencedor a les municipals de 2003, 2007 i 2011, Navarro afegeix, el passat desembre, un nou repte a la seva biografia: encapçalant el PSC en un moment no precisament fàcil. Després de setmanes de debat, i d'un 12è congrés amb més d'una candidatura, el 17 de desembre va ser elegit primer secretari del socialista catalans, amb el 73,06% dels vots.

Pere Navarro ens rep al seu despatx de la segona planta de la seu del PSC, al carrer Nicaragua de Barcelona. Ho fa explicant-nos que hi ha hagut redistribució d'espais de treball a l'edifici, per facilitar la proximitat entre la direcció i la gent de la casa. Agradable i proper en el tracte, els qui el coneixen diuen que és una persona serena, que difícilment perd els nervis. Comenten també que és amant del diàleg i la reflexió, i molt tossut en la presa de decisions. Durant la més d'una hora d'entrevista amb Albert Aixalà i Oriol Bartomeus, Navarro mostra aquesta faceta relaxada, i transmet credibilitat i seguretat en les seves paraules.

Amb ell comença una nova etapa per al PSC. Un PSC que s'autodefineix com a nou, i que alguns han posat en dubte. El defensa, però, que la primera fila de la nova executiva són cares noves, amb molta experiència, i que el projecte és totalment renovat. El seu primer objectiu, diu, és canviar la cultura organitzativa del partit, per refer-lo, reconectar-lo amb la societat i fer-lo créixer. No és un objectiu fàcil, però Navarro s'ha proposat assolir-lo. **Cristina González i Bull.**

1 | frc HIVERN 2012

frc HIVERN 2012 | 2

Substituint d'alguna manera la revista, que per motius econòmics va deixar d'editar-se, es va posar en marxa a principis del mes de març L'Opinió, un apartat de la nostra pàgina web en què recollim articles d'opinió extensos., on hi tenen cabuda totes les temàtiques.

Des de la seva posada en marxa s'han publicat 18 números.

01. Presidencials a França 2012: i si funciona? La crida a la revolta d'Hollande, d'Oriol Bartomeus
02. L'Europa del creixement d'Hollande versus l'Europa de l'austeritat de Merkozy, d'Esther Niubó
03. França: notes sobre la primera volta de les presidencials 2012, d'Oriol Bartomeus
04. Presidencials franceses 2012: una hipòtesis sobre els resultats, d'Oriol Bartomeus
05. Després de la tempesta. El sistema polític Itàlia després de les eleccions municipals, de Fiorella Favino i Hedwig Giusto
06. Irlanda ha dit "sí" al Pacte d'Estabilitat Pressupostària de la Unió Europea, de Toni Pérez Somoza
07. Lesgislatives a França 2012: la dreta es queda a casa, d'Oriol Bartomeus
08. Grècia, juny 2012: eleccions sota pressió, d'Oriol Bartomeus
09. Moviments al panorama polític gallec, de Toni Pérez Somoza
10. Eleccions a Euskadi: dinàmica de blocs i alguna sorpresa, d'Oriol Bartomeus
11. La reforma de la Unió Europea, de Josep Maria Vegara
12. Eleccions als Estats Units: quin marge de confiança manté en canvi d'Obama?, de Martí Grau
13. El cor i la cartera: respostes breus al relat nacional, d'Eduard Güell
14. Eleccions a Euskadi i Galícia: dues dinàmiques alhora, d'Oriol Bartomeus
15. Apunts sobre la solidaritat interregional, de Josep Maria Vegara
16. El decisivo voto hispano en las elecciones presidenciales de Estados Unidos, de Javier Paredes
17. No tan excepcional: una visió sobre les eleccions al Parlament 2012, d'Albert Aixalà
18. Sostenibilitat econòmica, social i mediambiental, de Josep Maria Vegara

02 L'OPINIÓ

L'Europa del creixement d'Hollande versus l'Europa de l'austeritat de Merkozy

Les principals directrius que s'hon evolucionat en el marc europeu s'hon dirigit a augmentar una ferria disciplina fiscal, la qual està produint efectes sobre la població en termes de reducció de la despesa pública.

Des dels primers símptomes de la crisi, l'any 2007, la Unió Europea (UE) s'ha dotat progressivament de mecanismes de governança econòmica començant amb el compliment dels objectius de la Unió Monetària mitjançant d'instrumentos de coordinació econòmica que són els seus pilars. No obstant, les orientacions difícils per afrontar la crisi econòmica, financera i social i sobretot, per encetar la direcció política en un moment de grans dificultats. Concretament, la Unió Europea, en lloc de reforçar el seu compromís i de fomentar mesures per generar creixement, ha decidit condicionar la seva estratègia econòmica a la consecució dels desequilibris pressupostaris que, a més, no han estat la causa sinó la conseqüència de la crisi que estem vivint.

Aquesta Europa de Merkozy, liderada per la cancellera alemanya Angela Merkel i el president francès Nicolas Sarkozy, mitjançant d'aplicar les lleis que la crisi ha posat sobre la taula, en el sentit d'exigir una major responsabilitat de l'economia i dels mercats, especialment els financers, per evitar abusos que poden perjudicar al costat de la societat com ha succeït, ja ho demostra la decisió neoliberal que va adoptar el 9 de juny '09 amb el Consell de Washington, i que va abocar el món a l'actual recessió: disciplina fiscal, sostenibilitat i resultats socials, desregulació dels mercats de treball i liberalització dels serveis.

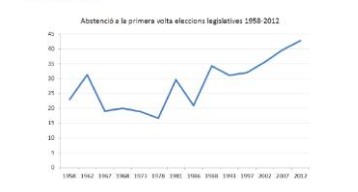
Per tant, davant de tanta algunes iniciatives positives plantejades per la Comissió Europea i el Parlament, com la d'implantar una tassa sobre les transaccions financeres internacionals que, de moment, no s'aconsegueix aprovar al Consell ECOFIN per falta d'unanimitat, les principals directrius que s'han assolit en el marc europeu s'han dirigit a garantir una ferria disciplina fiscal, la qual està generant efectes sobre la població en termes de reducció de la despesa pública (a vegades, combinada amb un increment de la pressió fiscal) que a la pràctica, acaba perjudicant la qualitat dels serveis públics propis de l'Estat del Benestar i frenant el consum i la demanda com a motor del creixement de l'economia. El Tractat d'Estabilitat, Coordinació i Governança Econòmica i Monetària, signat el passat 2 de març pels Estats Membres de la Unió Europea amb l'exceptió del Regne Unit i la República Txeca, pretén de reduir, gradualment, per fer el dèficit públic i condicionar l'ajuda financera del Mecanisme Europeu d'Estabilitat a la seva reducció. El límit del límit "resol" grege de 100.000 milions d'euros consisteix en una reducció dels principals creditors a col·lectar una part important del deute adaptat amb el país, seguit com a contrapartida una important reducció de la despesa social, noves reduccions de salaris i pensions, i l'omissionament de 15.000 funcionaris el 2012. D'aquesta manera, el recet en cap cas suposa una millora de la competitivitat de l'economia del país, sinó que es tracta, a la pràctica, en una política de subornament dels bancs que han generat aquest deute, mentre que el poble grec s'apropia partit de efectes negatius de la seva reestructuració, després que el govern de dretes de Kostasaramanidis esquivés els comptes públics fa una quantia anys. Al seu torn, la ciutadania europea, que registra una

07 L'OPINIÓ

Legislatives a França 2012: la dreta es queda a casa

Un dels mites més entesos i més persistentes del comportament electoral és el que defensa que l'abstenció sempre, indefectiblement, castiga l'esquerra, com si fos una maledicció. Segons aquesta idea de tant d'èxit, l'esquerra s'ha de preparar, quan es produeixi una mobilització electoral, mentre que la baixa participació és senyal segur de triomf de la dreta.

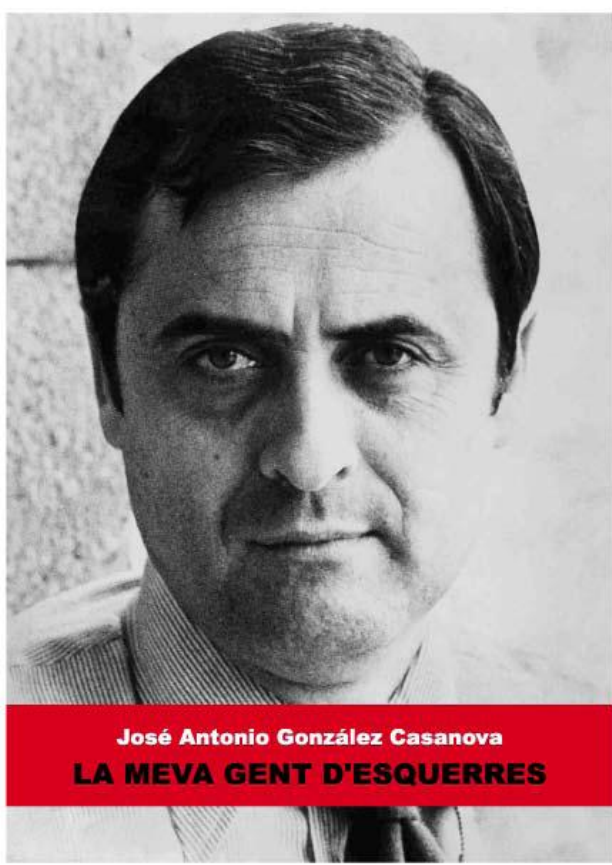
La primera volta de les eleccions a l'Assemblea Nacional francesa torna a demostrar el mite (i en un cas quantes, tal i que se següent defensat el contrari). L'abstenció ha baixat un elevat, amb una abstenció inferior a la cinquena república que fou el 43%, tres punts més que la consecució de la dreta, que la dreta marca un rècord, que ha estat un increment de quatre punts sobre la consecució de 2002, que també havia estat històrica, que al seu torn ha vingut un increment de vint i dos punts sobre l'abstenció registrada el 1997. En total, l'abstenció a la primera volta de les legislatives franceses no ha parat de créixer des de 1997, amb un increment acumulat de quasi dotze punts.

COL·LECCIÓ Homenots socialistes

Autor: José Antonio González Casanova
Collecció: Homenots socialistes
Enquadernació: rústica amb solapes
Preu: 15 euros
ISBN: 978-84-615-5809-4
Format: 15 x 22,5 cm

“En previsió de que la vida no em permeti encetar o acabar una digna autobiografia, vull deixar constància d'un estol d'amics personals i ahora companys en la lluita catalana per la democràcia i per l'ideal socialista”
J.A.González Casanova

Aquest llibre titulat “La meva gent d’esquerres” rescata de l’hemeroteca una selecció d’articles periodístics de l’homenot socialista José Antonio González Casanova, jurista, professor universitari i ciutadà compromès d’ofici i vocació. Els textos van ser publicats en diferents mitjans entre 1970 i 2010.

Crònica personal, doncs, d’un temps i d’un país, d’un itinerari amical i polític, on s’hi passegen, entre d’altres, Alfonso Comín, Ignacio Urenda, Jaume Lorés, Rodolf Guerra, Antoni Ribas, Jaime Camino, Joan i Llorenç Gomis, Jordi Solé Tura, Joan Reventós, Pasqual i Jordi Maragall, Isidre Molas, Ernest Lluch, Francesc Casares, Manuel Sacristán, Manuel Vázquez Montalbán, Narcís Serra, Lluís Reverter, Josep Pallach, Josep Solé Barberà, Francesc Vila Abadal, Ramón Fernández Jurado, Rafael Ribó, Albert Fina i Montserrat Avilés, José M. Díez Alegría, Gregorio López Raimundo, Alexandre Cirici, Antoni Tàpies, Miquel Caminal, José Montilla, Joan Herrera i Itziar González Virós.

PRESENTACIÓ “La meva gent d’esquerres”

El llibre es va presentar el passat 14 de febrer a les 19.30h a la Sala Verdaguer de l’Ateneu Barcelonès, i hi van intervenir:

Antoni Comín, professor d’ESADE

Isidre Molas, president de la Fundació Rafael Campalans

José Antonio González Casanova, autor del llibre

A la presentació hi van acudir, entre d'altres personalitats, els presidents Maragall i Montilla, Rafael Ribó, Miquel Iceta, Joan Herrera, Laia Bonet, Jordi Martí, i família dels protagonistes del llibre.

COL·LECCIÓ Formació

CÓMO GANAR (Y PERDER) VOTANTES

Juan Ignacio Marcos Lekuona
CONSULTOR EN SISTEMAS DE GOBIERNO/DIRECCIÓN

COL·LECCIÓ FORMACIÓ

Número 7 de la col·lecció, editat el 2011, aquesta publicació vol aportar unes pautes de pràctiques que segons l'autor, Juan Ignacio Marcos Lekuona, haurien de desenvolupar els partits d'esquerres per aconseguir una major sostenibilitat dels seus resultats polítics: guanyar vots, obtenir influència i aconseguir poder en la societat per anar transformant d'acord als seus valors. Des de la Fundació, considerem que el debat i aplicació de les propostes recollides per partits d'esquerres en qualsevol àmbit servirà tant per conservar i desenvolupar majories existents com per originar una dialèctica que permeti recuperar-les en els casos en què es perdin.

PRESENTACIÓ “Cómo ganar (y perder) votantes”

El llibre, editat només en format digital, es va presentar el 31 de gener a la seu de la Fundació, i hi van intervenir:

Miquel Iceta, portaveu del grup parlamentari socialista

Albert Aixalà, director de la Fundació Rafael Campalans

Juan Ignacio Marcos

Lekuona, consultor en sistemes de govern i direcció

PRESENTACIÓ DELS LLIBRES “El vintiuncentisme”, de Marina Geli, i “Per mirar endavant, la meva part de veritat”, d’Antoni Castells

La Fundació Rafael Campalans, la Fundació Catalunya Europa i EDXS Edicions van organitzar el passat 30 de gener la presentació d’aquests dos llibres, d’EDXS Edicions a la sala Nicolau d’Oliver de la seu l’Institut d’Estudis Catalans, de Barcelona.

A l'acte hi van intervenir:

Joan Armangué, assessor
EDXS Edicions

Marina Geli, autora

Antoni Castells, autor

PRESENTACIÓ DEL LLIBRE "Fulgur y sombras del socialismo en España. Artículos (1970-2010), de J. A. González Casanova

Libre editat per *La Lluvia*, és un recull d'opinions que intenten demostrar que és possible construir futur mitjançant la lectura del passat, però no en clau històrica i d'estudi, sinó de present.

José Antonio González Casanova mostra alguns dels moments claus de la nostra història col·lectiva vistos des de dins i des de la seva actualitat: la gestació del socialisme modern a Catalunya i a Espanya, la victòria i la responsabilitat del govern del PSOE, la victòria a Catalunya de Pasqual Maragall,...

El llibre es va presentar 28 de febrer a la Casa del Llibre de Rambla Catalunya, i hi van intervenir:

Joan Ramon Riera, editor

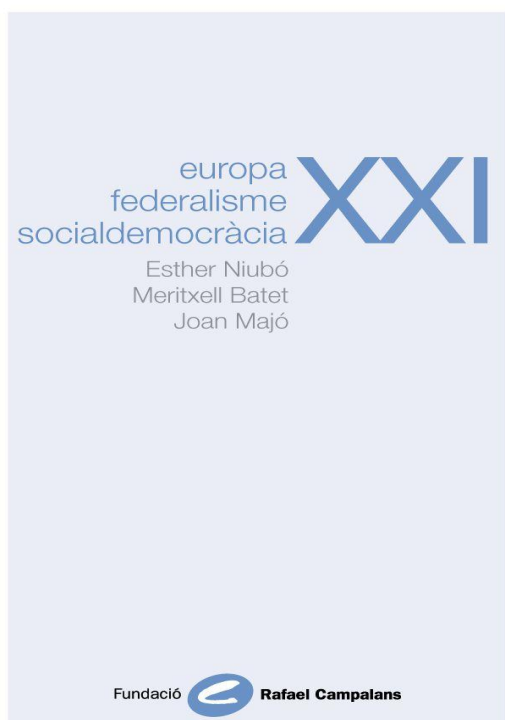
Joan Tàpia, periodista

J.A. González Casanova, autor

Tots tres van posar de relleu l'actualitat de molts dels episodis que González Casanova descriu al llibre

LLIBRE "Europa, federalisme, socialdemocràcia XXI"

La Fundació Rafael Campalans va editar per Sant Jordi 2012 *Europa, federalisme, socialdemocràcia XXI*, un llibre d'**Esther Niubó**, secretària de Política Europea del PSC, **Meritxell Batet**, diputada del PSC al Congrés dels Diputats, i **Joan Majó**, enginyer i exministre.

El llibre defensa la socialdemocràcia com la millor manera per fer prevaler el bé comú per sobre l'interès individual, el federalisme per fer compatibles sobirania i interdependències, i Europa com a espai polític per fer créixer els valors compartits.

La Diada de Sant Jordi vam aprofitar per fer la signatura de llibres a la parada del PSC a La Rambla de Barcelona, amb **Esther Niubó** i **Joan Majó**, i amb **Miquel Iceta**, president de la Fundació Campalans

PRESENTACIÓ DEL LLIBRE "La crisis de la socialdemocràcia: ¿qué crisis?", de Ignacio Urquizu

La Fundació Rafael Campalans va organitzar el 31 d'octubre la presentació del llibre "La crisis de la socialdemocràcia: ¿qué crisis?", d'**Ignacio Urquizu**, doctor en Sociologia i professor de la Universitat Complutense de Madrid.

L'acte, introduït pel president de la Fundació, **Miquel Iceta**, va comptar amb la presentació del periodista **Antonio Franco**, que va titllar el llibre de "valent i particular, alhora que esperançador i necessari". Franco va apuntar que un dels eixos principals del llibre és la tesi que "la socialdemocràcia no està en crisi; el que sí ho està és la democràcia". Al llibre, va explicar Antonio Franco, s'analitzen els programes electorals dels partits d'esquerres a l'Europa dels darrers setanta anys. Un cop analitzats, l'autor conclou que, "tot i el fracàs de la socialdemocràcia en la regulació econòmica, i tot i el pessimisme imperant, els partits socialistes

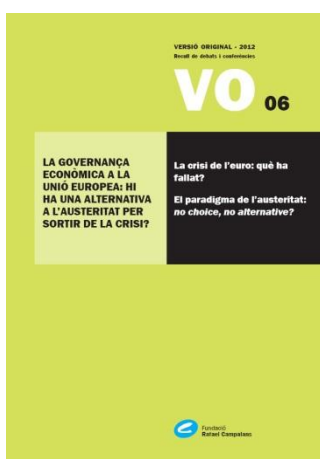
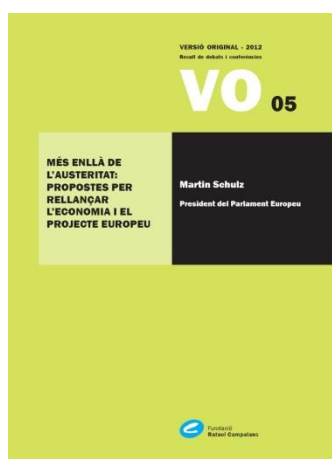
tenen encara un full de ruta clar a desenvolupar, amb reptes, objectius i propostes concretes".

Ignacio Urquizu, habitual de les publicacions de la Fundación Alternativas, col·laborador d'*El País* i la *Cadena SER*, va alertar dels dos principals desafiaments de la socialdemocràcia avui: la democràcia i les desigualtats. Urquizu va recordar que "l'esquerra, la socialdemocràcia necessita del poder polític, de la democràcia, per poder canviar les coses; la dreta, en canvi, no necessita de la democràcia per accedir al poder". A més, va afegir, les enquestes demostren que "els ciutadans més insatisfets amb la democràcia són els progressistes, perquè no se senten ben representats", tot recordant, a més, que "no per votar més s'és més democràtic".

El repte de combatre les desigualtats passa, segons el doctor en Sociologia, passa per "veure en què ens gastem els diners i qui se'n beneficia". Segons ell, "fins als anys 80 es va aconseguir reduir les desigualtats, però a partir de llavors van anar creixent aquestes desigualtats". Per a Urquizu "el manteniment de l'Estat del Benestar és un dels reptes més seriosos que té l'esquerra" i, per aconseguir-ho, cal veure bé qui es beneficia de la redistribució de la riquesa que es fa des del sector públic, perquè, va concloure Urquizu "no sempre aquesta redistribució arriba als més pobres, sinó més aviat a la classe mitjana-mitjana alta".

VERSIÓ ORIGINAL

"Versió Original" és una col·lecció on-line dedicada a difondre el contingut dels debats i conferències que, de manera regular, organitza la Fundació Rafael Campalans en qualsevol dels seus àmbits de treball: federalisme, socialdemocràcia, Europa, Mediterrània, Europa. Puntualment, els V.O. també pot ser un espai dedicat a donar a conèixer les conclusions dels diferents grups de treball que es reuneixen a la nostra Fundació.

Durant el 2012 s'han publicat 3 números del "Versió Original":

5. Més enllà de l'austeritat, de Martin Schulz

6. La governança econòmica a la Unió Europea: hi ha una alternativa a l'austeritat per sortir de la crisi?

- La crisi de l'euro: què ha fallat?
- El paradigma de l'austeritat: *no choice, no alternative?*

7. Autogovern, federalisme i dret a decidir

- Democràcia i llibertats nacionals
- Autogovern i marc legal
- Els casos d'Escòcia i el Quebec

6. COMUNICACIÓ I DIFUSIÓ

6.1 PÀGINA WEB

La pàgina web de la Fundació, www.fcampalans.cat, continua sent una eina indispensable per a la difusió de les publicacions que editem i les activitats que organitzem. És la porta d'entrada principal a la Fundació, tot i que Facebook i Twitter han esdevingut claus per atraure nous visitants.

The screenshot shows the website interface for Fundació Rafael Campalans. The header includes the logo and the tagline "El think tank del socialisme català". The navigation menu has links for "Inici", "Enllaços", "Observatori", "Publicacions", "Qui som", "Subscriu-te", "L'Opinió", and "Activitats". The main content area features a "Notícies" section with a featured article titled "Autogovern, federalisme i dret a decidir. Els casos d'Escòcia i el Quebec" dated 29/09/2012. Below it are other news items: "Les polítiques territorials en temps de crisi" (21/06/2012) and "Grècia dona un respir a Europa" (18/06/2012). The right sidebar contains "Pròximes Activitats" with a highlighted event "Dijous 21/06 19:00" about territorial politics, and an "Arxíu històric del socialisme català" section with items like "La governança econòmica a la Unió Europea..." and "Europa, federalisme, socialdemocràcia XXI".

Durant aquest 2012 l'objectiu ha estat aconseguir la màxima difusió de les publicacions editades i les activitats organitzades des de la Fundació, i ho hem aconseguit. Hem superat les visites que vam tenir el 2011 (consulteu l'apartat d'estadístiques de la web)

En els primers mesos de 2012 vam fer que hi poguéssim haver més continguts a la *home* del web. Així, ara ja podem destacar més de dues notícies a la *home*, més d'un article, i poden activar-se més de dues publicacions destacades (banners verds).

A més, el web compta amb dos apartats nous:

Observatori de l'esquerra europea: un projecte que té com a objectiu seguir i participar en la renovació del projecte polític dels socialistes, socialdemòcrates i laboristes europeus. Periòdicament, diverses persones participen en l'Observatori, els més habituals: Esther Niubó, Natàlia Gimeno, Eduard Güell, David Lizoain, Toni Pérez i Oriol Bartomeus.

L'Opinió: Com s'ha comentat anteriorment, L'Opinió dona cabuda a tots aquells articles que haurien anat a *frc Revista de Debat Polític*.

BUTLLETÍ ELECTRÒNIC DE LA FUNDACIÓ

Com ja veníem fent el 2011, cada setmana s'envia el butlletí de la Fundació, que informa de les novetats de la Fundació, tant a nivell d'activitats com de publicacions, però també destaca notícies que fan referència a temes externs que poden interessar als nostres lectors.

Cada dilluns, doncs, s'envia un butlletí electrònic amb:

- Una notícia destacada i dues o tres notícies més
- Articles recomanats: mínim un article per setmana
- Agenda: es destaquen les properes activitats a tenir en compte
- Efemèride: cada setmana es destaca un fet històric coincident amb les dates de la setmana.
- Publicacions destacades, editades per la Fundació

Durant el 2012 s'han enviat 46 butlletins, uns continguts que han rebut 1.921 subscriptors.

A banda del butlletí general de la setmana, el web també disposa d'un **butlletí convocatòria**, per informar de manera més específica d'una activitat propera.

ESTADÍSTIQUES WWW.FCAMPALANS.CAT

DE L'1 DE GENER AL 31 DE DESEMBRE

2012

Del 01/01/2012 al 31/12/2012

18.837 visites (11.828 visitants únics)

48.977 pàgines vistes

2011

13.591 visites (8.048 visitants únics)

44.230 pàgines vistes

El dia amb més entrades (amb diferència) a la pàgina web és el 12 de setembre, dia en què s'envia el butlletí amb l'article "La Diada de la divisió del catalanisme", d'Albert Aixelà. Aquesta punta de visites (1.121) no és comparable amb la resta de dies que s'envia el butlletí. Rècord d'entrades, sens dubte.

D'aquestes 1.121 visites del 12 de setembre:

- ... 295 van accedir directament al web
- ... 265 van accedir a través de Facebook
- ... 238 van accedir a través de Twitter
- ... 220 van accedir a través de Google
- ... 127 van accedir a través de Vilaweb
- ... 81 van accedir a través de Nació Digital
- ... 53 van accedir a través d'El Singular Digital

Dies amb més visites:

Dimecres, 12 de setembre: 1.121 visites

Dilluns, 20 de febrer: 205 visites

Dilluns, 17 de setembre: 174 visites

Dilluns, 26 de març: 173 visites

Dilluns, 3 de desembre: 173 visites

Per mesos:

Gener: 1.375 (1.082 visitants únics)

Febrer: 1.639 (1.201 visitants únics)

Març: 1.710 (1.181 visitants únics)

Abril: 1.774 (1.235 visitants únics)

Maig: 1.663 (1.182 visitants únics)

Juny: 1.777 (1.248 visitants únics)

Juliol: 1.082 (802 visitants únics)

Agost: 430 (354 visitants únics)

Setembre: 2.848 (2.315 visitants únics)

Octubre: 1.856 (1.406 visitants únics)

Novembre: 1.525 (1.204 visitants únics)

Desembre: 1.158 (805 visitants únics)

Del total de visites que ha tingut la nostra pàgina web (18.837):

... El **46,15%** de les visites (8.693) han accedit a través de cerca a **buscadors**, amb els termes “fundació rafaël campalans”, “fundació campalans”, “fundacio campalans”,...

... El **30,51%** de les visites (o sigui, 5.748) han arribat per **referència** a través de:

- Facebook: **1.178**
- Twitter: **978**
- Socialistes. cat: **545**
- Observatori Esquerra Europea: **242**
- Scoopit: **206**
- Diari de Miquel Iceta: **191**
- Vilaweb: **181**
- Nació Digital: **131**

... El **23,34%** del trànsit (4.396 visites) ha estat **directe** a la pàgina web, el **61,31%** visitants únics.

Pàgines generals més visitades:

- Home: **10.537**
- Publicacions: **2.459**
- Qui som: **2.161**
- Cercador: **959**
- Activitats: **816**
- Arxiu: **737**

Notícies més visitades:

- Notícia “La Diada de la divisió del catalanisme”: **1.445**
- Notícia seminari sobre el dret a decidir: **667**
- Notícia seminari “Next Left”: **343**
- Notícia seminari Governança econòmica UE: **292**
- Editorial post 25N: **196**

Notícies de l'Observatori:

- Notícia euroescepticime irlandès: **121**
- Notícia “Its only rock'n roll (bit I like it)”: **117**

- Notícia sobre campanya electoral François Hollande: 114
- Notícia model islandès: 98
- Notícia “Quins són els nostres valors?”: 87

Publicacions més visitades:

- Cómo ganar (y perder) votantes: 912
- Revista FRC 27: 401
- Informe pensions: 383
- Secció L'Opinió: 372
- V.O 7 (Dret a decidir): 353

XARXES SOCIALS

Sens dubte, Facebook i Twitter s'han convertit en instruments de comunicació indispensables avui en dia. El perfil de la Fundació Rafael Campalans en totes dues xarxes està sent seguit cada cop més, i s'ha convertit en un mitjà de difusió i participació veritablement útil. Intentem no només difondre la tasca desenvolupada des de la Fundació, sinó també enriquir el treball de la Fundació amb els comentaris i aportacions dels internautes.

El 2012 hem seguit treballant per fer que la Fundació Rafael Campalans sigui referent en la utilització d'eines de comunicació 2.0 més obertes i participatives. Volem arribar cada cop a més gent, i per fer-ho som conscients que hem d'adaptar-nos als nous hàbits de la ciutadania. Volem compartir la nostra feina amb aquells que ens segueixen, i ser receptius a l'aportació d'idees a través de les xarxes socials.

Facebook:

Tenim 2.820 amics (des de la posada en marxa del Facebook de la Fundació el 25 de setembre de 2008).

2008 => 307 amics

2009 => 747 amics (+440)

2010 => 1.370 amics (+623)

2011 => 1.984 amics (+614)

2012 => 2.820 amics (+836)

La presència a Facebook de la Fundació ha anat a més en aquest temps, tant que, en número de seguidors, hem esdevingut primers en el rànquing de think tanks catalans vinculats a partits polítics. A data de 31 de desembre, el Facebook de la Fundació compta amb 2.820 seguidors, més de 500 més que el segon, la Fundació CatDem.

Fundació Rafael Campalans (PSC): 2.820 amics

Fundació CatDem (CDC): 2.268 amics

Fundació Nous Horitzons (ICV): 1.619 amics

Fundació Catalunya Futur (PP): 373 amics

Fundació Josep Irla (ERC): 301 amics

Twitter:

A dia 31 de de desembre de 2012, el perfil twitter @FCampalans compta amb

- 961 seguidors
- 570 a qui seguim
- 366 tweets (mínim d'1 tweet/dia)

Sens dubte, una de les prioritats enguany ha estat la de créixer en usuaris que ens segueixen, i aprofitar totes les potencialitats de l'eina per arribar a la màxim nombre de gent possible.

Tot i que som molt lluny, per exemple, dels 2.840 seguidors de CatDem, ja ens hem col·locat en tercera posició en el rànquing de fundacions de partits polítics catalans (tot i començar els últims), a "poca" distància de la Josep Irla.

Fundació CatDem (CDC): 2.840 seguidors

Fundació Josep Irla (ERC): 1.213 seguidors

Fundació Rafael Campalans (PSC): 961 seguidors

Fundació Nous Horitzons (ICV): 229 seguidors

WEB LA IDEA FEDERAL

El darrer trimestre de 2011, la Fundació Rafael Campalans i la Fundació Catalunya Segle XX1 vam reimpulsar la pàgina web laideafederal.org, un espai de debat i proposta sobre la realitat política de Catalunya i Espanya.

La Idea Federal vol oferir una mirada entorn l'actualitat i els temes clau de la nostra societat. Una mirada que cerca en l'ideari i els principis federalistes els fonaments per seguir avançant en la construcció d'una democràcia de més qualitat.

The screenshot shows the homepage of laideafederal.org. At the top left is the logo 'la idea federal'. Below it is a navigation menu with links: INICI | QUI SOM | FEDERALISME | ORIGEN I HISTÒRIA | NOTÍCIES | OPINIÓ | ARTICLES RECOMANATS | LLIBRES | FMI I AÇORS. The date 'Divendres 23 de desembre de 2011' is displayed. The main content area is a grid of blocks:

- la idea federal**: A text block explaining the concept of federalism as a democratic idea for diversity.
- LO IMPOSIBLE SOLO TARDA UN POCO MAS!!!**: A large graphic with handwritten text.
- EDITORIAL**: A block titled 'Benvinguts a laideafederal.org, un nou espai de debat i proposta sobre la realitat política del nostre país'.
- Opinió**: A red block with the sub-header 'Por un federalismo en serio' and the article 'Las redes de España'.
- Opinió**: A red block with the sub-header 'Entre la fe i l'escepticisme'.
- Opinió**: A red block with the sub-header 'Europa y la propuesta federalista'.
- Opinió**: A red block with the sub-header 'Quan els partits es comporten com...'.
- 10 Valors**: A block featuring a globe image.
- Artículos recomendados**: A blue block with the article 'El pacto fiscal que España y Cataluña necesitan' by ANTONI ZABALZA.
- Qui som**, **Origen i història**, **Federalismo**, **Notícies**, **Llibres i publicacions**, **Enlaces Links**, **Facebook**, **Twitter**, **Artículos rec. | El debate federalista**, **Citas**, **EQUITAT**, **DIVERSITAT**, **CONSENS**: Various smaller navigation and content blocks.

Aquesta nova etapa de la pàgina web infofederal.org, la dirigeix, des del darrer trimestre de 2011, Pere Almeda, vinculat a la Fundació Catalunya Segle XX1, i en coordina els continguts Cristina González, responsable de Comunicació de la Fundació Rafael Campalans. A més, un consell editorial marca el rumb de la revista de manera periòdica. Aquest consell editorial està format, a banda de Pere Almeda i Cristina González, per Carme Valls, Xavier Bertrana, Fernando Domínguez, Sergi Frías i David Lizoain.

Des de laideafederal.org es vol contribuir a enfortir la cultura política de la ciutadania fomentant la cultura federal per a Catalunya, Espanya i Europa. I per fer-ho, farem ús també de Twitter i Facebook.

El mes de juliol de 2012 es va fer una actualització dels continguts de la pàgina web, amb gairebé una vintena de nous articles d'opinió d'experts acadèmics, polítics i gent vinculada a organitzacions socials. També es va afegir material a la secció d'articles recomanats, amb articles apareguts en premsa els darrers mesos.

D'altra banda, des de la Idea Federal es va fer un enviament a tots els subscriptors per a que rebessin al correu electrònic totes les actualitzacions del web, un newsletter que incloïa una editorial en català i castellà redactada pel director de la pàgina.

